ΜΥΡΤΙΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ Ζ΄ ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ «ΘΡΑΚΙΚΩΝ»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΥΠΟΙΣ: Ι. Λ. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^{ΙΑΣ}
ΟΔΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 23-23Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ *

118

Ἀναθηματικὴ πεντάστιχος ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθι καὶ κάτωθι ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἀσβεστολίθου βάθρου ἀνδριάντος, πλ. 0,71, ὕψ. 0,38 καὶ πάχ. 0,67 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀνάγεται εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 103-116 χρόνον.

«[Αὐτοκράτορα Νέρουαν Τραϊα]νόν, Καίσαρα, Σεβαστόν, Γερμανικόν, Δακικὸν Τι(βέριος) Κλαύδιος Πολέμαρχος ἀρχιερεύς....» [1]).

Ἡ χρονολογία καθορίζεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Δ α κ ι κ ό ς, ὅπερ προσέλαβεν ὁ Τραϊανὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ 102 καὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιθέτου τοῦ Π α ρ θ ι κ ό ς, ὅπερ προσέλαβεν ἀπὸ τοῦ 116.

119

Ἀναθηματικὴ ἐννεάστιχος ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκομμένης πανταχόθεν, ὕψ. νῦν 0,67, πλ. 0,34 καὶ πάχ. 0,13 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἔν τινι κώμῃ παρὰ τῷ Ταταρ-Παζαρτζικίῳ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 198-210.

«[Ὑπὲρ τῆς τῶν κ]υρίων αὐτοκρατ[όρων νείκης καὶ αἰωνίου διαμ]ονῆς Λουκ(ίου) Σεπτιμ[ίου Σεουήρου, εὐσεβοῦς, εὐτυ]χοῦς, σεβ(αστοῦ) τὸ γ΄., Ἀ[ραβ(ικοῦ), Ἀδιαβ(ηνικοῦ), Παρθ(ικοῦ), μεγ(ίστου), ἀρχιερεῖ μεγ(ίστῳ), π]ατρὶ (sic) πατρίδος, [ἀνθυπάτῳ καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντω]νείνου Αὐγ[ούστου, εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, πατρὸς πατρί]δος Ἀραβ[ικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ, μεγίστου] τῆς οἰκο[υμένης δεσπότου καὶ σωτῆρος, τοῦ νέου Δ]ιονύσο[υ καὶ Ἰουλίας Δόμνης, Σεβ(αστῆς), μητρὸς κάστρ]ων [καὶ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου....]». [2]).

---

* Συνέχεια ἀπὸ ϛ΄ τόμου σελ. 176.

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 19, ἀρ. 21.

2) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, σελ. 112, ἀρ. 21.— S e u r e, Bull. de cor. héll. ἔτος 1898, τομ. XXII, σελ. 522, ἀρ. 11.—K a l i n k a Denkm. Bulg., σελ. 42, ἀρ. 35.

120

Ἀναθηματικὴ ἑπτάστιχος ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου λίθου, εὑρεθέντος παρὰ τῇ κώμῃ Τσεκαρλάρ, ὅπου τὸ ἐμπόριον Πῖζος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

«Ὑπὲρ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρατόρων Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος κ(αὶ) Μ(άρκου) Α[ὐρ(ηλίου)]Ἀντωνείνου σεβ(αστοῦ) [καὶ] Ἰουλίας Δόμνης, μητρὸς κάστρων νείκης καὶ αἰωνίου [διαμονῆς....]» [1]).

121

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τμήματος μαρμαρίνης στήλης, ὕψ. νῦν 0,14, πλ. 0,97 καὶ πάχ. 0,52 τοῦ μ. κεκομμένη. Εὑρέθη ἐν Φιλιππουπόλει καὶ ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τῶν συναυτοκρατόρων Μ. Αὐρηλίου καὶ Λ. Οὐήρου 161-169.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Ὑπὲρ τῆς τῶν αὐτοκρατόρων νίκης καὶ [α]ἰωνίου διαμονῆς Μ(άρκου) Αὐρηλίου Ἀντωνείνου....» [2]).

122

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ τετράστιχος, κεκομμένη, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 0,45, πλ. 0,57 καὶ πάχ. 0,50 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Καταρριφθέντος τοῦ ὑπὸ τὸν λόφον τῶν Σχοινοβατῶν λειψάνου τοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ ἦτο ἐντετειχισμένη, ἡ ἐπιγραφὴ ἀπεκαλύφθη. Ἀπὸ τοῦ 195.

«.....[Arabico, Ad]iabenico [Parthico maximo;]...... Vitellianus...... [pr]oc(urator)..... [faciundum] curavit» [3]).

Προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν Σεπτίμιον Σεβῆρον, εἰς ὃν ἐστήθη ἀνδριὰς ἐπιμελουμένου τοῦ ἐπιτρόπου Βιτελλιανοῦ.

123

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ὁροθετικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ γρανίτου πλακὸς ὕψ. 1,54 πλ. 0,67 καὶ πάχ. 0,17 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κενὸν 0,85 τοῦ μ.

---

1) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 718.

2) E. Bormann, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 234, ἀρ. 5.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 45, ἀρ. 40.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 238, ἀρ. 711.

3) CIL, τόμ. III, ἀρ. 746 καὶ 14207 [13].—Dumont-Homolle, Mélanges, ἀρ. 57ε΄.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 44, ἀρ. 38.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ὅροι φυλῆς Ἡρακλεΐδος» [1]). Ἡρακλεΐς, ἀντὶ Ἡρακληΐς.

124

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ τμήματος τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς λάρνακος ἐκ συενίτου λίθου, ὕψ. 0,78, πλ. 0,42 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.

«....[Λ]όγγου Μ........τὴν σορὸ[ν].....μητροπολ....μέσ[η] γ[α].....[μ]έρει» [2]).

125

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος πιθανῶς κτιτορικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν κεκομμένης, ὕψ. 0,13, πλ. 0,58 καὶ πάχ. 0,31 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

« . . . . [πρὸ]ς ἀστοδοχεῖο[ν]» ἢ κατ' ἄλλην ἀνάγνωσιν: « . . . . [κατασκευά]σας τὸ δοχεῖο[ν]» [3]).

126

Ἐπιγραφὴ δεκατρίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἀριστερόθεν, δεξιόθεν καὶ κάτωθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστολίθου βωμοῦ ὕψ. 0,28, πλ. 0,28 καὶ πάχ. 0,11-0,13 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀποτελεῖ ἡρωελεγεῖον. Δυσσυμπλήρωτος.

«Ἔσσετε (sic) τοῖον . . . . νέης [ἀ]λόχου μου, [ἣν ἔ]λαχ[ον]. . . . . παρθένιος [ἀ]ν[ή]ρ . . . . [καὶ ; ἀ]ρετῆς ἕνεκεν ἐκ φρενὸς . . . οὐ τίθεμαι . . . . φίλοι, τί τὸ θαῦμα ποθ . . . .-σαι [ε]ν γε φράσαι με . . . .-[η]ται σὺν ἐμοὶ μηνῶν [δέκα ;] . . . [ἐτῶ]ν μόνον ὀκτώ . . . . τόπῳ μνήσα-. . . [αὐ]τῆς . . . οὐ γα . . . . [τ]ι[ν ;]» [4]).

127

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως ὕψ. 0,32, πλ. 0,29 καὶ πάχ. 0,02 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βαρβάρᾳ περιφερείας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.

---

1) Pogodin, Mittheil. des Kais. Russ. archäol. instituts in Konstantinopel, II, σελ. 22.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 115, ἀρ. 120.

2) Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 257, ἀρ. 320.

3) Kalinka, αὐτόθι, σελ. 337, ἀρ. 442.

4) Mordtmann J. Revue archéol. ἔτ. 1878, τ. XXXVI, σελ. 300, ἀρ. 4.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 342, ἀρ. 57.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 276, ἀρ. 348.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Δίζας Μουκαπόρεος Κυρίῳ Ἀπόλλωνι εὐχαριστήριον ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἰδίων κατ' εὐχὴν» 1).

128

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως κεκομμένου ἄνωθεν, ὕψ. 0,20, πλ. 0,22 καὶ πάχ. 0,03 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«[Μ]ουκάτραλις Μουκατράλεος εὐχὴν» 2)

129

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος ἀναθηματική, κάτωθεν μαρμαρίνης πλακός, ἐχούσης ἀνάγλυφον γυναῖκα, πιθανῶς τὴν Ἥραν, ἧς ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω τὸ σῶμα εἶναι κεκομμένον, νῦν ὕψ. 0,18, πλ. 0,15 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Τ. Παζαρτζικίῳ.

«[Λ]αλό[α] ε[ὐ]χὴ[ν] κατὰ Kalinka, «[Λ]αλα[ζ]όα εὐχὴν» 3) κατὰ Dobrousky.

130

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἄνωθι καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστολίθου πλακὸς ὕψ. 0,27, πλ. 0,39 καὶ πάχ. 0,07 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βέτρεν περιφερείας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ τρίτου τετάρτου αἰῶνος.

« . . . . . -ότατος καὶ Φλ(άβιος) . . . . [τ]ὸν οἶκον τοῦ Δ . . . . [ἐκ] τῶν ἰδίων εὐχ[ῆς ἕνεκα κατεσκεύα]σαν» 4).

131

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἐπιταφία ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλης ὕψ. 0,97, πλ. 0,50 καὶ πάχ. 0,19 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἀπὸ τοῦ τετάρτου-δευτέρου π. Χ. αἰῶνος.

«Διονύσιος Διοτρέφεος» 5).

---

1) Kazarow G. Bull. de l'instit. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926-27, σελ. 115 ἀρ. 35.

2) Kazarow G. Αὐτόθι, σελ. 117, ἀρ. 36.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XVI, σελ. 57, ἀρ. 15.— Kalinka, Denk. Bulg. σελ. 131, ἀρ. 140.

4) Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 186, ἀρ. 215.

5) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀρ. 27.— Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 200, ἀρ. 243.

132

Τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνου βωμοῦ ὕψ. 0,73, πλ. ἐν μέσῳ 0,35 καὶ πάχ. 0,29 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βασικάροβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος φθίνοντος, 67.

«Ἄρδις (;) στρατιώτης λεγ(εῶνος) ει (sic) Ἀποληαρίας (sic) ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς στρατείας εὐχὴν» 1). Ὁ Filow συμπληροῖ: [Αἴλ]ιος στρατιώτης λεγ(ιονάριος).

Λεγεῶν ει Ἀποληάρια προφανῶς ἐσφαλμένη χάραξις ἀντί: ιε΄ Ἀπολλιναρία (legio XV Apollinaris), ἧς ἕδρα ἦτο τὸ Carnutum, ὅθεν τῷ 67 ἀπεστάλη εἰς Ἀσίαν καὶ ἐπανῆλθε τῷ 71 εἰς Παννονίαν. Πιθανῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ ἐγένετο ἡ εὐχή.

133

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἀριστερόθεν κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, ὕψ. 0,35 καὶ πλ. 0,27 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βατκοὺν (τῇ ἀρχαίᾳ Βησσαπάρᾳ). Ἀπὸ τοῦ πρώτου-δευτέρου αἰῶνος.

« . . . . -νὸς [γ΄] Κότυος Ἀνδόμιος» 2).

134

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, σῳζομένου τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος τοῦ ἱππέως καὶ τοῦ ἵππου, ὕψ. 0,26, πλ. 0,27 καὶ πάχ. 00,3 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ κάτωθι τοῦ ἀναγλύφου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«Ἀπολλινάρις Ἀπολ(λ)ινάρε[ος]» 3).

135

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ κάτωθι τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, οὗ σῴζονται μόνον οἱ ὀπίσθιοι πόδες τοῦ ἵππου καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κυνὸς ἀκεφάλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

---

1) Kazarow. G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτος 1926 - 27, σελ. 83, ἀρ. 11.— Filow, αὐτόθι τόμ. I, σελ. 249.

2) Hirschfeld, Arch. épigr. Mitth. τόμ. I, σελ. 64.— Dumont - Homolle, Mélanges, σελ. 323. Η. καὶ Κ. Skorpil, Sbornik, τόμ. VIII, σελ. 71.— Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 181, ἀρ. 206.

3) Kazarow G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1926-27, τόμ. IV, σελ. 86, ἀρ. 12.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«[Δι]όμνηστος ἀ[νέ]θ[ηκεν]»[1]). Προτιμητέα φαίνεται ἡ συμπλήρωσις [Θ ε]ό μ ν η σ τ ο ς.

136

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους μαρμαρίνης πλακὸς ὕψ. 0,77, πλ. 0,51 καὶ πάχ. 0,20 τοῦ μ. προφανῶς τμήματος βάθρου ἀνδριάντος. Εὑρέθη ἐν τῇ κώμῃ Κοτσάγοβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν δεύτερον - τρίτον αἰῶνα.

« . . . . . . -ουμετίης Σέρδων [ε]ὐξάμενος ἀνέστησα τὸν Ἄρεα» [2]).

Τὸ κύριον ὄνομα Σέρδων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Δήλου.

137

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Δινικλῇ, κειμένῃ μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Ἀδριανουπόλεως. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀπόλλωνι Γεικεσηνῷ εὐχαριστή<σ>ριον ἀνέθηκεν Μουκιανὸς στρατιώτης» [3]).

138

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«Κυρίῳ Ἀπόλλωνι Γινκισηνῷ Φλ(άβιος) Οὐάλης στρατιώτης Δυσυρηνὸς χαριστήριον». [4]).

Γ ι ν κ ι σ η ν ὸ ς τοπωνυμικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ἐν διαφόροις μετασχηματισμοῖς, οἷον: Γεικεσηνός, Γεικεθιηνός [5]).

139

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως ὕψ. 0,15, πλ. 0,13 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀϊνθτομοὺς περιφερείας Χασκόβου. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀνθιηνῷ Ἀπόλλωνι Μουκάτραλις ε[ὐχήν]» [6]).

---

1) K a z a r o w G. αὐτόθι, σελ. 87, ἀρ. 13.

2) K a z a r o w G., Αὐτόθι, σελ. 88, ἀρ. 16. — V e l k o w I v a n, αὐτόθι σελ. 318.

3) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 8. — C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 765.

4) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 9. — C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 764.

5) K a z a r o w G., Klio, τόμ. XXII, σελ. 236.

6) V e l k o w I v a n, Bull. de l'inst. arch. Bulg, τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 380.

Ἀ ν θ ι η ν ὸ ς ἐκ τοῦ Ἀ ν θ ί α, τοπωνυμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

140

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κεκομμένη καὶ τετριμμένη κάτωθι κεκομμένου πανταχόθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, ὕψ. νῦν 0,20, πλ. 0,17 καὶ πάχ. 0,017 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀκτσὰ Καΐρκ, περιφερείας Κιρδζαλῆ.

« . . . . . -στους Θεῷ Σουη[τουληνῷ ;] εὐχήν» [1]). Πιθανῶς Π ί σ τ ο υ ς.

141

Πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 1,90, πλ. ἄνω 0,66, κάτω 0,54 καὶ πάχ. 0,14 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῇ περιφερείᾳ Χαρμανλῇ. Ἐν τῷ ἄνω τῆς στήλης μέρει ἀνάγλυφον τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τοῦ Κερβέρου, ὑφ' ὃ ἀμέσως ἡ ἐπιγραφή, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὴν μέρος τραχύ.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Αὐλούπορις Μουκατράλεος καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ Μουκάπορις Αὐλουζένεος καὶ ἀδερφοὶ καὶ Ταρσᾶς Κασειπόρ(εος)» [2]).

Κ α σ (ε) ί π ο ρ ι ς, Θρᾳκικὸν ὄνομα, πρβλ. Κ α σ ί γ ν α κ ι ς.

142

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἐπιταφία ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 1,10, πλ. καὶ πάχ. 0,30-0,38 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Κοζάρσκον ἐπὶ τῆς Ροδόπης περιφερείας Περιστερᾶς. Ἐκ τοῦ τρίτου-τετάρτου αἰῶνος.

«Ἄφφη Κοκείου, Ἱππίας Κοκεί[ου], οἱ κληρονόμοι, ἐκ τῶν ἰδίων τὸ[ν] ζήσαντα ἔτ[η] ν'. μ<ε>νή[μ]η[ν] ἀνέθηκαν. Χαιρε[τε] οἱ παροδεῖτα[ι]» [3]).

Τ ὸ ν ζ ή σ α ν τ α ἀντὶ τῷ ζ ή σ α ν τ ι, τὸ δὲ μ ε ν ή μ η ἐσφαλμένη χάραξις ἀντὶ τοῦ μ ν ή μ η ν, τ. ἔ. πρὸς μνήμην, μνήμης χάριν ἀνέθηκαν τὴν στήλην οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος Ἄφφη καὶ Ἱππίας, τέκνα τοῦ Κοκείου ἢ σύζυγος καὶ τέκνον.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ προτάσει ἡ συμπλήρωσις εἶναι περιττή, ἂν τὸ **οἱ** ἀναγνωσθῇ **ὦ**, τ. ἔ. «Χαῖρε, ὦ παροδεῖτα», ὡς συνήθως ἀπαντᾷ.

---

1) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. XI, σελ. 83, ἀρ. 23. — K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 180, ἀρ. 203.

2) K a z a r o w G., Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930-31, σελ. 126, ἀρ. 15.

3) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 113 ἀρ. 22 καὶ ἐνῷ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 330, ἀρ. 12. — K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 247, ἀρ. 305.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

"Αφφη ἀντὶ "Απφη—"Αππη ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Appia —Appius[1]).

143

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, εὑρεθέντος ἐν Ἐλὶ-δερὲ περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«Ἀσκληπιῷ Ζυπ . . . . Αἴλιος Λεοντίσκ<ι>ου εὐχαριστήριον ἀνέθηκεν» [2]).

Τὸ ἀσυμπλήρωτον Ζυπ... πάντως εἶναι τοπωνυμικὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίθετον. Ζυπαρηνός; ἐκ τοῦ Ζύπαρα τά, ἢ Ζύπαρον τό, ἢ Ζύπαρος ἡ; διότι παρὰ τοῖς Θρᾳξὶν ἡ λέξις πάρον τό, πάρα τά, πάρος ἡ, ἀπαντῶσα ἀείποτε ὡς δεύτερον συνθετικόν, ἐσήμαινε φυλήν, γένος, συνοικισμόν [3]).

144

Ἐπιγραφὴ ἑνδεκάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης τετραπλεύρου στήλης, εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει καὶ χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς ἐπιταφίας ἔν τινι νεκροταφείῳ τῶν.

«[Πολιτ]άρχην Κλέαρ[χον;] τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπ[όλεως] ἀδελφὸν [τοῦ διασημοτά]του συγκλητικ[οῦ. . . . . .] τὸ [τῶν] κυνηγῶν κοινὸν καὶ ἡ λαμπροτάτη φυλὴ ἡ [Ἀρτεμεισιάς;] ἐτείμησεν ἐπιμελουμένου Ἀσκλ[ηπιάδου τοῦ] Μενέφρονος. . . . . . .» [4])

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὰ ἀντίγραφα τοῦ τε Τσουκαλᾶ καὶ Dumont.

145

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης τετραπλεύρου, εὑρεθείσης ἐν τῷ

---

1) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρᾳκῶν, Θρᾳκικὰ τόμ. Δ, ἔτ. 1933, σελ. 91.

2) Filow B. Bull. de l' incr. arhéol. Bulg. I, σελ. 249.

3) Μυρτ. Ἀποστολίδου, περὶ Φιλιππουπόλεως κτλ. Θρᾳκικά, τόμ. Α'. ἔτ. 1928, σελ. 343.

4) Τσουκαλᾶ Γ., Ἱστοριογεωγραφικὴ περιγραφὴ Φιλιππουπόλεως, Βιέννη, 1851, σελ. 32—33, ἀρ. 45. — Dumont—Homolle, Mélanges, σελ. 335 336. — Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμια Θρᾴκης, Ἀθῆναι, 1929, σελ. 294, ἀρ. 96.

αὐτῷ τόπῳ καὶ χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων πρὸς τὸν αὐτόν, οἷον ἡ προτέρα, σκοπόν.

«. : . . . . Ἀλεξάνδρῳ παιδὶ [καὶ] Αἰμιλίᾳ συμ[βίῳ] μνή[μης] χάριν. Ἐξορκί[ζω δὲ] θεοὺς καταχθονίους μηδενὶ [ἐξὸν εἶναι] μετακινῆσαι [τὴν θήκην] ἡμῶν [ἢ θεῖναι ἄλλον]. Εὐτύχει» [1]).

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Τσουκαλᾶ.

146

Ἑπτάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθεν καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου πλακὸς εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

«. . . . . . . -ιος Σατορνεῖνος γερουσιαστὴς Φιλιππουπόλεως ζῶν καὶ φρονῶν τὸ ἡρῷον θεοῖς καταχθονίοις καὶ τὴν ἐναποκειμένην θήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ συμβίῳ αὐτοῦ . . . . κατεσκεύασεν. Ἅτινα ἀξιῶ ἄσυλα καὶ ἀμετάτρεπτα εἶνε (sic) . . . . . Μηδενὶ δὲ ἐξὸν εἶναι μετὰ τὴν τελευτὴν τὴν ἐμὴν ἄλλο πτῶμα καταθέσθαι εἰς τὴν θήκην, ἐπεὶ δώσει τοῖς κληρονόμοις προστείμου ὀνόματι μβφ' καὶ τῇ γερουσίᾳ» [2]).

μβφ= δηνάρια 12500.

147

Τρίστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη. Εὑρέθη ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

« . . . . κατεσκεύασε τὴν θήκην ἑαυτῷ καὶ . . . . . Ἂν δὲ θελήσῃ μετὰ τὴν τελευτήν μου θεῖναί τίς τινα . . . . . οἴσει εἰς τὸ ταμεῖον δηνάρια δισχίλια καὶ εἰς τὴν πόλιν δηνάρια . . . . . » [3]).

148

Ἑξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή, ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐν Ταταρ Παζαρτζικίῳ Παναγίας. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Θεῷ Ἀσκληπιῷ Γ(άιος) Οὐαλέριος Σκοπελιανὸς καὶ Αἰλία Ἀλκενὶς (;) . . . . [Ἑπ]τα[ι]κ[ένθ]ου χαριστήριον» [4]).

---

1) Τσουκαλᾶ Γ., Αὐτόθι, σελ. 33, ἀρ. 45.

2) Bull. corr. héll. ἔτ. 1923, σελ. 311. ἀρ. 25 — Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ θέσμια, σελ. 296, ἀρ. 105.

3) Bull. corr. héll. ἔτ. 1923, σελ. 312, ἀρ. 25.—Σακελλαρίδου Σ. Πόλεις καὶ Θέσμια Θρᾴκης, σελ. 296, ἀρ. 106.

4) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 325, ἀρ. 12.—Σακελλαριάδου Σ. Πόλεις καὶ Θέσμια Θρᾴκης, σελ. 297, ἀρ. 112.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀ λ κ ε ν ὶ ς : πιθανῶς Ἄ λ κ ε τ ι ς ἢ Ἀ λ κ υ ό ν η ἢ Ἀ λ κ ί μ η ἢ Ἀ λ κ μ ή ν η.

149

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος κτιτορικὴ καὶ ἀναμνηστικὴ ἀποκαλυφθεῖσα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐν Χισάρ. Γενομένων ἐκσκαφῶν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου ἀνατολικῶς κειμένου βαλανείου, τοῦ καλουμένου τουρκιστὶ Κιζλὰρ (=Παρθενὼν) καὶ βουλγαριστὶ Μόμινα μπάνια, ἀπεκαλύφθη δυτικῶς αὐτοῦ τοῖχος μήκους 19 μέτρων καὶ πάχ. 1,40 τοῦ μ. κατεστραμμένος κατὰ τὸ νότιον αὐτοῦ μέρος. Εἰς ὕψος 1,10 τοῦ μ. ἀπὸ τῆς βάσεως διαθέει ὅλον τὸν τοῖχον κατὰ μῆκος ἡ ἐπιγραφὴ δι' ἐντετοιχισμένων πλίνθων, ὧν τὸ ὑψ. 0,34, τὸ πλ. 0,17 καὶ τὸ πάχ. 0,04 τοῦ μ. ἅπερ εἶναι καὶ αἱ διαστάσεις τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, προερχομένης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἄνωθι τῆς ἐπιγραφῆς διαθέει τὸν τοῖχον ζώνη ἐκ τεσσάρων σειρῶν πλίνθων καὶ κάτωθι ζώνη ἐκ μιᾶς σειρᾶς πλίνθων.

«... DDNNMAXIMIANIETLICINIAUGG.ETMAXIMI-NIET CONSTANTINIFILIOS .... IFICATU ..».

.....» Ὁ Velcow [1]) συμπληροῖ τὴν τελευταίαν λέξιν [aed]ificatu[r] προσθέτων ὅτι προδήλως πρόκειται περὶ θηρεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς καὶ οἰκοδομήσεως βαλανείου παρ' αὐτῇ ἀρχομένου τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων τετραρχῶν.

Κατ' ἀνάγνωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει: «[AE] (TATE) D(OMINORUM) N(OSTRORUM) MAXIMIANI ET LICINI AUG(USTORUM) ET MAXIMINI ET CONSTANTINI FILI(I)OS [TIUM AED] IFICATU[R]» καὶ μικροῖς γράμμασι διὰ τὸ εὐληπτότερον:

« [Ae(tate) D(ominorum) n(ostrorum) Maximiani et Licini Aug(ustorum) et Maximini et Constantini fili(i) os[tium aed]ificatu[r]».

τ. ἕ. «Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν (κυρίων) Μαξιμιανοῦ καὶ Λικινίου Αὐγούστων καὶ Μαξιμίνου καὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ (Καισάρων) ἡ πηγὴ κτίζεται».

Τὸ πλῆρες τοῦ Λικινίου ὄνομα ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς φέρεται Val(erius) Licinianus Licinius. [2]).

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὡς συναύγουστοι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φέρονται μόνον ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος, ἑπομένως ἐννοοῦνται ὡς καίσαρες ὁ Μαξιμῖνος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ὡς χρόνος τῆς

1) Velcow Ivan. Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 379.
2) CIL, τόμ. III, ἀρ. 14207^{37}.—K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 68, ἀρ. 73.

ἐπιγραφῆς ἀκριβῶς τὸ 306-308. Διότι τότε ὁ πρεσβύτης Μαξιμιανὸς ἀνέλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αὐγούστου [1]), ὁ δὲ Λικίνιος ἀνηγορεύθη τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου, τοῦ Κωνσταντίνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του 306 ἀρκεσθέντος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δευτέρου καίσαρος, χειροτονηθέντος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου πρώτου καίσαρος τοῦ Μαξιμίνου [2]).

Ὁ Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς προσονομάζεται filius (υἱὸς) προφανῶς πρὸς διάκρισιν τοῦ Κ ω ν σ τ α ν τ ί ο υ (πατρός), τοῦ ἐπικαλουμένου Χ λ ω ρ ο ῦ ἕνεκα τῆς συμπτώσεως σχεδὸν τῶν ὀνομάτων· o s t i u m (fontis, flumenis, rivi)=ἐκβολὴ (πηγῆς, ποταμοῦ, ρύακος). Πρβλ. πόλις O s t i a - a e, ἡ Ὠ σ τ ί α «ὡς ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύρα» [3]) πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέρεως κειμένη.

O s t i u m a e d i f i c a t u r=ostium fontis captatur et balneum aedificatur, τ. ἕ. θηρεύεται τὸ ἐκβαλλόμενον τῆς πηγῆς ὕδωρ καὶ κτίζεται παρ' αὐτῇ βαλανεῖον.

150

Ἀναθηματικὴ τρίστιχος ἐπιγραφὴ κατωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου Διὸς καὶ Ἥρας, κεκομμένου ἀριστερόθεν καὶ ἄνωθεν, ὑψ. νῦν 0,25, πλ. 0,2? καὶ πάχ. 0,04 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Κλημεντίνοβον, βορείως τῆς Φιλιππουπόλεως. Ἐκ τοῦ Διὸς διασώζεται μόνον ὁ ἀριστερὸς ποῦς, τῆς δὲ Ἥρας ὁ κορμός, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ ἀετὸς μετὰ συνεπτυγμένων πτερύγων. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«[Γ;ΟΥΑΛΕ]ΡΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΥΠΕΡ ΑΙΑΥΤΟΥ (sic) [ΚΑΙ ΤΗΣ] ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΜΟΥ ΝΙΚΗΣ [ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕ]ΚΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙ[ΣΤΗΡΙΟΝ] [4])	τ. ἕ. «[Γ(άιος;) Οὐαλέ]ριος Φίλιππος ὑπὲρ αἰαυτοῦ (sic) [καὶ τῆς] γυναικός μου Νίκης [καὶ τῶν τέ]κνων εὐχαρι[στήριον]».

151

Ἀναθηματικὴ δίστιχος ἐπιγραφὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένου ἄνωθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν τριῶν Νυμφῶν, ὑψ. 0,32, πλ.

1) Ζ ω σ ί μ ο υ, ΙΙ, 9.—Ε ὐ τ ρ ο π ί ο υ, Χ, 2.
2) Λ ά μ π ρ ο υ Σ π., Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 200. κ. ἑξ.
3) Δ ι ο ν υ σ ί ο υ Ἁλ. Ρωμ. ἀρχαιολ. ΙΙΙ, 44.
4) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος παραχωρηθεῖσα ἡμῖν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ δημοσίευσιν μετὰ τῶν ἀκολούθων ὑπ' ἀρ. 151 καὶ 152 ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσείου Φιλιππουπόλεως κ. Τσόντσεφ, τοῦ διενεργήσαντος καὶ τὰς ἐν Χισὰρ ἀνασκαφάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

0,40 καὶ πάχ. 0,04 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Χισὰρ παρὰ τῷ βαλανείῳ Χ α β ο ὺ ζ (δεξαμενή).

Ἐκ τῆς πληθύος τῶν συνευρεθέντων τμημάτων τοιούτων ἀνεπιγράφων ἀναγλύφων κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐκεῖ Ρωμαϊκοῦ βαλανείου εἰκάζεται ὅτι ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ ὑπῆρχεν ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, Ν υ μ φ α ῖ ο ν. Τὸ βαλανεῖον ἀποκαλυφθὲν ἦτο vaporalium (ὑπόκαυστον). Ἀπὸ τοῦ γ΄. αἰῶνος.

«....... ΣΟ]ΥΡΑ ΥΠΕΡ [Ε]ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΩ[Ν ΙΔΙΩΝ]
[ΚΥΡΙΑΙΣ ΝΥΜ]ΦΑΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ»,1) τ. ἔ. [ἡ δεῖνα (θυγάτηρ ἢ γυνὴ) Σο]ύρα ὑπὲρ [ἑ]αυτῆς καὶ τῶν [ἰδίων Κυρίαις Νύμ]φαις εὐχαριστήριον (ἀνέθηκεν).

Λείπει τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναικός· τὸ δὲ Σ ο ύ ρ α εἶναι πτώσ. γενικῆς, ὀνομ. ὁ Σ ο ύ ρ α καὶ ὁ Σ ο ῦ ρ ι ς, γνήσιον Θρακικὸν ὄνομα.[2]) Σύνθ. Σ ο υ ρ ι γ έ θ η ς, Σ ο υ ρ ά τ ρ α λ ι ς κτλ.

152

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκομμένης ἀριστερόθεν κατὰ τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον, εἰ μὴ πλεῖον, καὶ πλαισιουμένης διὰ ταινίας νῦν, πλ. 0,60 καὶ ὕψ. 0,50 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι κεχαραγμένη ἐν τῷ κάτω μέρει ἐν τῷ βαθυτέρῳ τοῦ πλαισίου της πεδίῳ ὅπερ εἶναι κενόν. Προέρχεται ἐκ [illegible] χρόνων ἢ μεταγενεστέρων κατὰ αἰῶνα.

«.....-ΗΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗΙ ΤΥΧΗ Ε[ΣΤΗΣΕΝ]»[3]). τ. ἔ.
«.....-ης Διάκονος ἐκ τῶν ἰδίων τῇ Τύχῃ ἔ[στησεν]».

153

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ ὀκτάστιχος Λατινικὴ ἀποτελοῦσα τετράστιχον ἡρωελεγεῖον ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,80 μέτρ., πλ. κατὰ τὴν βάσιν 0,80, ἐν τῷ μέσῳ 0,70 καὶ πάχ. 0,73 τοῦ μ. ἀπολήγοντος εἰς ἀνθέμια κατεστραμμένα. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ὡς στήλης βάθρου ἔμπροσθεν ἦτο πρότερον κεχαραγμένη ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ἧς ἀποξεσθείσης πλὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ κανόνος «Ἀγαθῇ Τύχῃ» καὶ μὴ καλῶς λειανθείσης τῆς

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.
2) Ἴδε Μ υ ρ τ. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ ο υ, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρᾳκῶν, Θρᾳκικά, τόμ. Δ΄. ἔτος 1933, σελ. 105 ἐν τῇ λ. Σ ο ύ ρ α.
3) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

ἐπιφανείας ἐχαράχθη ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή, χρησιμοποιηθέντος τοῦ βάθρου διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ εἰς ὃν ἀναφέρεται ἡ ἐπιγραφὴ στρατηγοῦ. Πιθανῶς δὲ ἐχρησιμοποιήθη καὶ αὐτὸς ὁ πρότερος ἀνδριάς, ἀντικατασταθείσης μόνης τῆς κεφαλῆς, ὡς πολλάκις ἐγίνετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθὼς ἀντικατεστάθη καὶ ἡ ἐπιγραφή, ἐξ οὗ καὶ ἡ μὴ καλὴ λείανσις τοῦ πεδίου αὐτῆς.

Τὸ βάθρον ἀνευρέθη εἰς βάθος 2 μέτρων ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους ἐκσκαπτομένου παρὰ τοῖς λειψάνοις τῶν θεμελίων τοῦ ἀνατολικοῦ Ρωμαϊ-

κοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ χώρῳ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο τὸ Ἀσκληπιεῖον, καταστραφὲν κατὰ τὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γότθων πολιορκίαν (251 μ. χ.) ὡς ἐκτὸς τῶν τειχῶν κείμενον. Ἐπέκειτο δὲ ἐπὶ τετραπλεύρου ἑνὸς τετραγ. μέτρου ἐκ γρανίτου πλακὸς πάχ. 0,20 τοῦ μ. Βαθύτερον κατὰ ἓν μέτρον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ βάθρου εὑρέθη τὸ ἔδαφος ἐπεστρωμένον διὰ μεγάλων ἐκ γρανίτου πλακῶν (2×1 τοῦ μ). Ὡσαύτως κατὰ τὰς ἐκσκαφὰς ἀνευρέθησαν καὶ τμήματα τετραπλεύρων μαρμάρων ὑπὲρ τὸ μέτρον, τεμάχια μαρμαρίνου θριγκοῦ καὶ μάρμαρα πεπυρακτωμένα. Ἐκ τῶν παρὰ τῷ βάθρῳ εὑρεθέντων χαλκίνων νομισμάτων τοῦ Λικινίου καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς, ἀρχὴ τοῦ τε-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τάρτου αἰῶνος. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων δύο εἰκόνων φαίνεται ὁ τύπος τοῦ βάθρου καὶ ὁ τῶν γραμμάτων. Ἡ ἐπιγραφὴ κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συλλογέως ἔχει ἐμμέτρως ὧδε:

† Hic est quem cernis equitum peditumque magister,
consul, patricius imperiiq[ue] parens.
Ipse triumphato(r;) rediit nunc victor ab orbe,
gloria Romanis Tubasius Cituis. 1)

Triumphato, ἂν μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίρρημα, ὥσπερ τά: multo, cito, tuto, crebro, necessareo κτλ. δέον ν' ἀναγνωσθῇ triumphato(r) παραληφθέντος ὑπὸ τοῦ χαράκτου τοῦ r ἐξ ἀβλεψίας πρὸ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἑτέρου τοῦ rediit.

---

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

Tubasius, πρωτοφανὲς κύριον ὄνομα, ἐκ τοῦ tuba (;) (σάλπιγξ) πρβλ. tubicen.

Cituis, πάντως ἐκ τοῦ citus (cieo-cio)=εὐκίνητος, ταχύς. Ὁ εἰς—is σχηματισμὸς ἀντὶ εἰς—us παράδοξος. Cituis=celer.

Ab orbe: orbis=ἡ οἰκουμένη καὶ αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀφαιρετικὴ αὐτοῦ εἶναι orbi καὶ οὐχὶ orbe, τοῦ δὲ urbs εἶναι urbe, ὑποθετέον μᾶλλον ὅτι ἐχαράχθη κακῶς orbe ἀντὶ urbe, (πρβλ. urbe et orbi). Urbs δὲ ἡ πόλις καὶ ἰδίως ἡ Ρώμη. Ὥστε ὁ Τ. κατὰ ταῦτα κατήγαγε θρίαμβον ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης. Ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει:

«Οὗτος, ὃν βλέπεις, εἶναι ἱππέων καὶ πεζῶν ἄρχων, ὕπατος, πατρίκιος καὶ τοῦ κράτους ὑπήκοος. Ὁ αὐτὸς ἐν θριάμβῳ ἐπανῆλθε τώρα νικητὴς ἐκ τῆς Πόλεως, δόξα εἰς τοὺς Ρωμαίους—ὁ Τουβάσιος Κιτόεις(;)».

Καὶ á peu près ἐν ἀρχαιοπρεπεῖ ἐλεγείῳ:

† Ὃν καθορᾷς πεζῶν τε καὶ ἱππήων ἀγός ἐστι,
πατρίκιος δ', ὕπατος, πειθόμενος βασιλεῖ.
Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμοιο κατῆγε θρίαμβον,
κλέος Ρωμαίοις Τουβάσιος Κιτόεις.

154

Ἐπιγραφὴ ἑπτάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἄνωθεν, ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλης κεκομμένης ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὑψ. ἀριστερόθεν 0,45, πλ. 0,55 καὶ πάχ. 0,50 τοῦ μ. χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ νοτιανατολικοῦ τείχους τῆς κάτω πόλεως, νῦν δὲ ἀποκαλυφθείσης μετὰ τὴν κατάρριψιν τοῦ τείχους. Ἐκ τῶν σῳζομένων ἑπτὰ στίχων πλὴν τοῦ πρώτου κεκομμένου ἐν μέρει καὶ τετριμμένου καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τέλει τετριμμένου, οἱ λοιποὶ ἀναγινώσκονται καλῶς. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,03 τοῦ μ. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ συλλογέως καὶ συμπλήρωσιν ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:

«[Ε]ΝΚΡΑΤΙΑΣ ΠΡ[ΟΜΑΧΟΣ ΜΕΓΑΣ;]
ΝΕΙΚΗΣΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΙΕΡΟΥΣ ΕΙΣ . . .
Α ΑΣΤΙΚΟΥΣ ΕΙΣ ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥ-
ΜΕΝΗΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΥ ΜΕΝ ΤΕΣΣΑ-
ΡΑΚΟΝΤΑ ΠΑΛΗΣ ΔΕ ΕΝΝΕΑ
[Υ]ΠΟ ΕΠΙΣΤΑΤΗΝ ΑΥ̅Ρ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ
. . ΚΥΜΑΙΟΝ. ΕΥΤΥΧΩΣ».

ἤτοι «. . . . [Ἐ]νκρατ(ε)ίας πρ[όμαχος μέγας;] νεικήσας ἀγῶνας ἱεροὺς Ε ἴ σ [ει;] **α** ἀστικοὺς εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, παγκρατίου μὲν τεσσαρά-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κοντα, πάλης δὲ ἐννέα [ὑ]πὸ ἐπιστάτην Αὐρ(ήλιον Αὐρηλίου) Θεόδωρον Κυμαῖον. Εὐτυχῶς» [1]).

Ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι τετριμμένα δύο ἢ τρία γράμματα, ὧν τὸ πρῶτον ὁμοιάζει πρὸς Ε.

Ἐκ τούτου δύσκολος καθίσταται ἡ συμπλήρωσις τῆς λέξεως, ἥτις προφανῶς εἶναι ὄνομα ἀγώνων. Νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οὗτοι εἶναι ΕΙΣΕΙΑ= Εἴσεια (;) πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἴ σ ι δ ο ς, ἥτις γράφεται καὶ Ε ἶ σ ι ς;

Συμπλοκὴ γραμμάτων ἀπαντᾷ μόνον μία, ἡ ἐν τῇ λέξει ἐ ν ν έ α τοῦ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Ἐ π ι σ τ ά τ η ς ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι καὶ βραβεὺς αὐτῶν, ὁ ἐπιστατῶν καὶ δικάζων τοὺς ἀγῶνας[2]).

Ἔκ τε τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς καὶ ἐξ ἄλλης εὑρεθείσης ἐν Τραϊανῇ Αὐγούστῃ καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ ῥωμαιοκρατίας ἐκαλλιεργεῖτο σπουδαίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκῃ ὁ ἀθλητισμός. Εἰς τοῦτο ὁμολογουμένως συνετέλουν καὶ οἱ ἐν Φιλιππουπόλει τελούμενοι ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ της σταδίῳ πανθρᾳκικοὶ ἀγῶνες, τὰ Κ ε ν δ ρ ί σ ε ι α Π ύ θ ι α. Δυστυχῶς ἄγνωστον παραμένει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ δεινοῦ τούτου Φιλιπποπολίτου παγκρατιαστοῦ, ἐνῷ περιεσώθη ἡμῖν τοῦ Τραϊανέως δεινοῦ δρομέως Φρόντωνος Διοφάνους [3]). Πολλὰ τῶν νομισμάτων τῆς Φιλιππουπόλεως φέρουσιν ἀθλητικὰς παραστάσεις.

155

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἀριστερόθεν καὶ κάτωθεν, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου βάθρου ὕψ. νῦν ἀριστερόθεν 0,39—δεξιόθεν 0,24, πλ. 0,45 καὶ πάχ. ἀριστερόθεν 0,25—δεξιόθεν 0,10 τοῦ μ. καὶ τετμημένου κατὰ τὸ μέσον σχεδὸν καθέτως. Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ βάθρου ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ αὐτοῦ τείχους. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι 0,04 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡλιογαβάλου 218—222. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν καὶ συμπλήρωσιν ὑπὸ τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:

«[Τ]ΟΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ [Τ]ΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΠΥΘΙ ΩΝ ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΩΝ [ΑΥ- [Ρ;] ΣΕΛΑΣΤ[ΗΝ Ο ΤΩΝ] Φ[ΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΔΗΜΟΣ. ΕΥΤΥΧΩΣ;]. [3]).	τ. ἔ. «[Τ]ὸν ἀγωνοθέτην τῶν πρώτων Πυθίων Κενδρεισίων [Αὐρ(ήλιον;) Σελάστ[ην ὁ τῶν] Φ[ιλιππουπολειτῶν δῆμος. Εὐτυχῶς]».

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Σ ο φ ο κ λ έ ο υ ς Ἠ λ έ κ τ. 690.—Π λ ά τ ω ν ο ς, νόμοι, 12,649.

3) Μ. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ ο υ, Συλλογὴ ἐπιγρ. Τραϊανῆς Αὐγούστης, ἀρ. 20.

Ὁ πρῶτος στίχος ἀπέχει τοῦ ἄνωθι αὐτοῦ κανόνος 0,20 τοῦ μ. Συμπλοκαὶ γραμμάτων ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῶν ΤΗΝ, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ΩΝΠ (τῶν Πυθίων) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν ΩΝ (Πυθίων).

Ἐπειδὴ ἀγωνιστικὰ ὀρειχάλκινα μετάλλια τῶν Φιλιππουπολιτῶν, κοπέντα ἐπὶ τοῦ Καρακάλλα, φέρουσι μόνον τὴν ἐπιγραφὴν «ΠΥΘΙΑ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ἐν Φιλιπποπόλει», ἕτερα δὲ τοιαῦτα κοπέντα ἐπὶ τοῦ Ἡλιογαβάλου φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν «ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΑ ΠΥΘΙΑ Φιλιππουπόλεως νεωκόρου» [1]), ἕπεται ὅτι οἱ τοπικοὶ ἀγῶνες Κ ε ν δ ρ ε ί σ ε ι α ἐπὶ τοῦ Ἡλιογαβάλου ἡνώθησαν μετὰ τῶν Π υ θ ί ω ν μεταβληθέντες εἰς Πανθρᾳκικούς. Ἀγωνοθέτης δὲ τῶν πρώτων τούτων Π υ θ ί ω ν Κ ε ν δ ρ ε ι σ ί ω ν ἀγώνων ἦτο ὁ Σ ε λ ά σ τ η ς, εἰς ὃν προφανῶς ὁ τῶν Φιλιππουπολιτῶν δῆμος εὐχαριστῶν ἔστησεν ἀνδριάντα, εἰς τὸ βάθρον οὗτινος ἐχαράχθη ἡ προκειμένη ἐπιγραφή.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐκφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Σοφίᾳ εὑρεθεῖσα κεκομμένη ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴ «....θίων τῆς πρώτη[ς] τετραετηρίδος κατὰ τὸ δόγμα τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ τοῦ ἱερωτάτου δήμου ἀγωνοθετούντων Ἰουλ(ίου) Φιλοπάππου καὶ Φουλβίου Ἀστικοῦ καὶ Ἀντωνιανοῦ Σεπτικοῦ καὶ Ἀντωνιανοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ Ἀρρίου Πάππου» [2]) καλῶς συμπληροῦται [Κ ε ν δ ρ ε ι σ ί ω ν τ ῶ ν Π υ]θ ί ω ν, διότι τῶν τοιούτων ἀγώνων εἷς μόνον ἦτο ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς. Δέον λοιπὸν νὰ παραμείνῃ μόνον Π υ θ ί ω ν ἢ νὰ συμπληρωθῇ [Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ε ί ω ν Π υ]θ ί ω ν, ὧν τῶν πρώτων ἀγωνοθέται ἦσαν οἱ μνημονευόμενοι πέντε πολῖται τῆς Σερδικῆς ἢ τῆς Φιλιππουπόλεως. Τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἀγώνων, κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ὁποίων συνήρχετο εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Θρᾴκης τὸ Κ ο ι ν ὸ ν Θ ρ ᾳ κ ῶ ν, μετεῖχον πάντες οἱ Θρᾷκες, ἑπομένως ἀγωνοθέται αὐτῶν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι πλὴν τῶν Φιλιππουπολιτῶν καὶ πολῖται καὶ ἄλλων τῆς ἐπαρχίας Θρᾴκης πόλεων, οἷον τῆς Παυταλίας, τῆς Σερδικῆς, τῆς Τραϊανῆς Αὐγούστης.

Τὸ ὄνομα Σ ε λ ά σ τ η ς εἶναι ἑλληνικώτατον ἐκ τοῦ σ ε λ ά ω—

1) «Πύθια ἐν Φιλιππουπόλει» D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 392, ἀρ. 74. «Ἀλεξάνδρεια Πύθια» E c k h e l, doctrina numorum veterum, II, 43. «Κενδρίσεια Πύθια» αὐτόθι I, σελ. 44 καὶ IV, σελ. 437. Πρβλ. καὶ CIA, τόμ. III, 129. Arch. epigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 231. «Φιλιππόπολις νεωκόρος» M i o n n e t, description des médailles antiques, I, 417. Suppl. V, 68 κέξῆς.

2) D o b r o u s k y, Arch. epigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 110, ἀρ. 13 καὶ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 322, ἀρ. 1. K a l i n k a Denkmäler in Bulgarien, σελ. 99. ἀρ. 102.—K a z a r o w, Συμβολὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Σοφίας ἱστορίαν, ἀρ. 10.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σ ε λ ά ζ ω (σέλας)· πρβλ. ἐράω—ἐραστὴς—Ἐράστης—γελάω—γελαστὴς—Γελάστης κτλ.

156

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ μονόστιχος ἄνωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένου κάτωθεν τῶν θεῶν τῆς ὑγιείας. Τὸ ἀνάγλυφον νῦν ἔχει ὕψ. 0,22, πλ. 0,25 καὶ πάχ. 0,05 τοῦ μ. Ἀριστερόθεν παρίσταται ἡ Ὑγίεια κρατοῦσα τὸν ὄφιν, δεξιόθεν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν ἱματίῳ ἔχων τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὰ κάτω, ἀμφότεροι κατ' ἐνώπιον, ὧν τὰ ἀπὸ τῆς ὀσφύος πρὸς τὰ κάτω εἶναι κεκομμένα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Τελεσφόρος φέρων ἐπὶ κεφαλῆς καυσίαν, οὗ μόνον ἡ κεφαλὴ διασῴζεται. Εὑρέθη κάτωθεν τοῦ λόφου τῶν Σχοινοβατῶν εἰς βάθος ὑπὲρ τὰ τρία μέτρα. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,025 τοῦ μ. Συνδεδεμένα γράμματα εἶναι τά: Π Ι Ω Κ. Κατ' ἀνάγνωσίν τοῦ συλλογέως καὶ ἀντιγραφὴν ἡ ἐπιγραφή, ἥτις εἶναι καμπυλοειδής, ἔχει: «ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΚΕ (sic) ΥΓΕΙΑ» [1], ἤτοι «Κυρίῳ Ἀσκληπιῷ κὲ (sic) Ὑγείᾳ». Πάντως ἐν τῷ κάτω περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου κεχαραγμένον. Τὸ ἀνάγλυφον προέρχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος καὶ εἶναι ἱκανῶς καλῆς τέχνης.

157

Ἐννεάστιχος ἀναθηματικὴ εὐχαριστήριος ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἀπὸ κινδύνου σωτηρίᾳ ἐπὶ μικρᾶς ὀρειχαλκίνης πλακὸς ὕψ. 0,078, πλ. 0,079 καὶ πάχ. 0,01, εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ πλὰξ ἑκατέρωθεν ἔχει λαβίδας, ὧν ἡ δεξιόθεν εἶναι ἐκκεκομένη. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ β'—γ' αἰῶνος.

«Διὶ ὑψίσ[τ]ῳ Γ(άϊος) Μά[λ]λιος Ἀγαθόπους ὑπὲρ τῆς τῶν πατρώνων Γ(αΐου) Μα[λ]λίου Ἀκύλου κα(ὶ) Φλαουίας Τιούτης καὶ τέκνων αὐτῶν σωτηρίας καὶ ἑαυτοῦ χαριστήρι(ο)ν» [2].

Ὁ Kazarow ἀναγινώσκει Μ α ί λ ι ο ς.—Μάλλιος καὶ Μάνλιος, λατ. Mallius καὶ Manlius, σύνηθες οἰκογενειακὸν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ὄνομα. Π ά τ ρ ω ν ἐκ τοῦ λατινικοῦ patronus, ὁ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις π ρ ο σ τ ά τ η ς, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ ἀφιερῶν τὴν ἐπιγραφὴν ἦτο δοῦλός τις ἢ ἀπελεύθερος (libertus), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα του κυρίου του. Τὸ ἐπίθετον Ἀ γ α θ ό π ο υ ς ἐδόθη αὐτῷ, διότι διὰ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του προσεκομίσατο αὐτῷ εὐτυχίαν, εἶχε δηλ.

---

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος. Πρβλ. τὴν ὑπ' ἀρ. 74 Συλλογῆς ἐπιγραφῶν Τραϊανῆς Αὐγούστης.

2) Kazarow G. Ἐπετηρὶς Ἐθν. βιβλ. καὶ μουσείου Φιλιππουπόλεως, ἔτ. 1923, σελ. 201, ἀρ. II.

ὡς λέγεται παρ' ἡμῖν, κ α λ ὸ π ο δ α ρ ι κ ό. Τὸ ὄνομα Τ ι ο ύ τ η ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ [1]).

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

3

Κατὰ τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ συλλογέως αὐτοψίαν ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς καὶ συμπλήρωσις ἔχει:

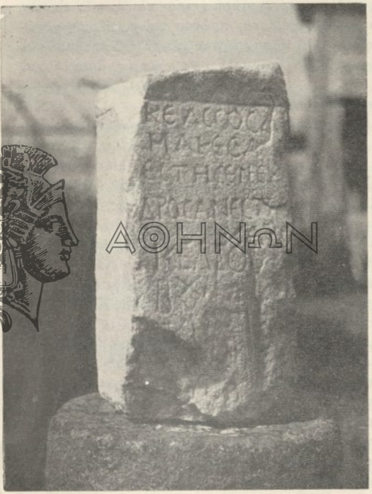

«Κέλσος Αὐ[ρ(ηλί υ)]
Μακεσᾶτος
ἔστησε, Νέα[ν-
δρος ἀνέστη[σε
[εὐ]χαρι(στήριον)
Κέλτο. . .
Βου. . .
. . . .»

Ἐν τῇ πέμπτῃ γραμμῇ τὸ ἥμισυ τοῦ πεδίου αὐτῆς εἶναι ἐντελῶς λεῖον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀφείθη κενόν, ἴχνη δὲ διασῴζονται μόνον τῶν γραμμάτων ΕΥ πρὸ τοῦ χ α ρ (εὐχαριστήριον).

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῆς ἕκτης γραμμῆς στοιχεῖα εἶναι μεγαλύτερα τῶν τῶν προηγουμένων κατὰ 0,01 μ. καὶ διάφορα αὐτῶν κατὰ τὴν γραφήν,

---

1) Ἴδε ἐπ.γρ. ἀρ. 71,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

εἰκάζεται ὅτι ἀρχικῶς ἡ ἐπιγραφὴ κατέληγεν εἰς τὸ <ε ὐ>χ α ρ ι (σ τ ή ρ ι ο ν), ἐν μεταγενεστέρῳ δὲ χρόνῳ προσετέθησαν τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα πάντως εἶναι ὀνόματα συναναθετῶν, δυσσυμπλήρωτα.

Ἂν ἡ γενομένη συμπλήρωσις εἶναι πιθανή, ὅπερ ἐκ τῆς αὐτοψίας τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἀμφίβολον, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς Βυρεβίστας μνημονεύεται ἐν ψηφίσματι εὐχαριστηρίῳ τῆς Διονυσοπόλεως, οὐχὶ τῆς Ὀδησσοῦ, πρός τινα τῶν συμπολιτῶν διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν του ὑπηρεσίας καὶ τὸ ἐν αὐτῷ χωρίον τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν βασιλέα ἔχει: «. . .τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα, πρώτου καὶ μεγάλου γεγονότος τῶν ἐπὶ Θρᾴκης βασιλέων καὶ πᾶσαν τήν τε πέραν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τάδε κατεισχηκότος».[1]) Τὸ ὄνομα Μ α κ ε σ ᾶ τ ο ς ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 45 ἐπιγρ.

Συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς 49.

Τὰ ὀνόματα τῶν μετοικησάντων Θρᾳκῶν εἰς τὸ ἱδρυθὲν ἐμπόριον Π ί ζ ο ς[2]).

Στήλη α'. Κώμης Σ κ ε λ α β ρ ί η ς: [Βύ]ζη[ς] Μουκατράλεος. Δό[λης] Μο[υ]κα[τράλεος], Βείθης Βιάρτου, Δύδης Κέλσου, [Β]ειθ[ᾶ]ς Τάρσου, Μουκάτραλις Ἄθυος, Μουκάτραλις Βειθήους Βόσις, Μουκάτραλις Βείθυος, Μουκάτραλις Δίνεος, Αὐλούζενις Τάρσου σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Σ τ ρ α τ ο π ά ρ ω ν: Αὐλούπορις, Αὐλουπόρεος, Ζουράζεις Αὐλουζένεος, Μουκά[π]ορις Μουκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Αὐλουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ἑπτήτραλις Αὐλουζένεος, Βεῖθυς Μουκατράλεος, Σάλας Μουκατράλεος, Βεῖθυς Ἑπτητράλεος, Ἔπτενις Κρήσκεντος, Κότυς Καρώσσου, Μουκάτραλις Ρυμητάλκου, Μουκάτραλις Ἑπτένεος, Μουκάτραλις Σπαρτόκου, Μουκάτραλις Βύζου, Μουκάτραλις Ἑβρ[έ]νεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Σίδμους Βύζου, Ἑπτήτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Κ ρ α σ α λ ο π ά ρ ω ν: Αὐλούζενις Β[ρ]ειζένε(ος), Αὐλούζενις Διβείθυος, Αὐλούζενις Μουκαπόρε(ος), Ἑπτή[π]ορις Μουκατράλεος, Μουκάπορις Ἀντιόχου, Μουκαβίθυρις Δισύρου σὺν ἀδελφοῖς, Βρινκάζεις Ἑπταικένθου, Βρινκάζεις Αὐλουζένεος, Βρείζενις Βείθυος, Γίλπυρις Δυτουτράλεος, Σεθείλας Βρειζένεος, Διασκούπορις Βρειζένεος, Βεῖθυς Διβείθυος, Ἑπταίκε[ν]θος [Μ]ουκατράλε[ος], Μουκάτραλις Μουκα[π]όρεος, Μουκάπορις Μο[υ]κατράλεος, Μουκάπορις

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 86, ἀρ. 95.

2) J i r e c e k, Areheol epigr. Mittheil, X, 95.—D u m o n t - H o m o l l e αὐτόθι, σελ. 347, ἀρ. 61.—D o b r o u s k y, Sbornik, XII, σελ. 250, ἀρ. 29 καὶ Bulletin de corresp. Hellen. ἔτ. 1896, σελ. 374 κέξ. πίναξ XII—XIII, Seure, Bull. de corr. Hell. ἔτ. 1898, σελ. 180 κέξ. πίν. II. D i t t e n b e r g e r Sylloge inscr. Graec. ἔκδ. II, ἀρ. 932. C a g n a t, inscr. gr. τόμ. I, σελ. 251, ἀρ. 766. K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarin, σελ. 29 κέξ. ἀρ. 34.

Βείθυος, Μουκάπ[π]ορις Δορζένθου, Σαβεῖνος Σαβείνου, Σοῦρις Αὐλουζένεος, Σεκοῦνδος Μουκατράλεος, Σοῦρις Βρινκαζέρεος σὺν ἀδελφῷ.

Στήλη Β'. Κώμης Σ κ ε π τ ῶ ν: Κέλσος Δαληπόρεος, Μουκάτραλις Βόσεος, Μο[υ]κ[άτραλ]ις......, Σκαυριανὸς Σκα[υρ]ιανοῦ, Δυτούπορις Βεσσοδένθου, Σοῦρις Δολήους Παντᾶς σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Γ ε λ ο υ π ά ρ ω ν: Αὐ[λ]ούζενις Αὐλουζ[έν]εος, Δυτούτραλις Βε[ί]θυος, Μουκάτραλις Μο[υ]κατράλε(ος), Μουκάτραλις Σαθήους, Μουκάτραλις Βείθυος, Μουκάτραλις Διασκουπόρεως <Μ> Μουκάτραλις Αὐλουζέ[ν]εο[ς], [Δ]ιασκούπορις Βρινκα[ζ]έ[ρεος].—αρακων, Δ[ιο]μ[ήδ]η[ς] Δ[ι]ομήδους, [Μ]ο[υ]κ[άπ]ορις Δ[ρ]ένεος, Φλ(άβιος) Μ..[σ]κ[έ;]της. Κώ[μ]ης Κ ο υ ρ π ί σ ο υ: Μουκάπορις Βείθυο[ς], Βρασήτραλις Μουκατράλεο[ς], Μουκάτραλις Βρειζένεος, Μουκάτ[ρ]αλις Βείθυος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Β α ζ ο π ά ρ ω ν: Βεῖθυς Τήρου, Βαστοκείλ[α]ς Βείθυος, Δυ[τ]ούτρα[λ]ις Βειθυτρ[ά]λε[ος], Δια[σκ]ούπορις Μο[υ]κ[απ]όρεος, Δυτο[ύτρα]λις Δυτουτράλεος, Δημ[ο]σθένης Τήρου, Δριν[σ]είστας Β[ρ]ινκαζέρεος Ἑρμογένης, Δυτούτραλις Σάλου [illegible], Κέλσος Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Β[illegible]ένεος, Μουκάτρ[α]λις Διασκουπόρεος, Μουκά[τρα]λις Δαληζάλεος, Μουκάτρ[α]λις Σάλου, Μουκάτραλις Δυτουτρ[άλε]ος, [Μ]ουκ[ια]νὸς [Μαρ]κέλλας, Ἑπτήπορις Δυτουτράλεος, [Σ]άλα[ς] Δεροδένθου, Σάλας Κέ[λ]σου, Τήρης Μουκατράλεος, [illegible] Μουκατράλεος, Αὐ[λ]ού[ζ]εν[ις]. Μ[ουκα][τράλεος], Μουκάτραλις Αὐλουζ[έ]νεος, Ἀττικὸ[ς] Δυτουτράλεος, Βε[ίθ]υ[ρις]...ρ[σ..λ]ου, Βεῖθυς Βρινκαζέρ[ε]ος, Βρινκάζεις Δολήους, Βουρ[illegible]ῖλος Βείθυος, Βεῖθυς Βειθυτράλεος, Δυτούτραλις Δολήους Τραζυρέσης

Στήλη γ'. Γενικείλας Αὐλοτράλε[ος], Δυτούτραλις Διασκουπόρεος, Δόλης Σαλ[ουτρ;]άλεος,... σας.... ιστ[ου], Δόλης...., Ἑπτήτραλις Δολήους, Διο[ύπορ]ις Σάλου, Δόλης Αὐλουτράλεος, Δρινσίστας Διουκείλου, Ἑπτήτραλις Βειθυκείλου, Ἑπτήπορις...κάδου, Κάστωρ Αὐλουζένεος, Κέλσος Δρ[ινσίσ]του, Κέλσος Σάλου [σ]ὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Γε[μ]..ε[ί]λου, Μουκάτραλις Βρινκαζέρεος, Μουκάτραλις Δολήους, Μουκάτρ[αλ]ις Δα(λ)η[τρ]άλεος Π. . .ος, Μουκάτραλις Διασκουπόρεος, Μουκάτραλις Βρειζένεος, Μου. . . . . Μουκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Δ[ίου;]τ[ρά]λεος], [Μουκάτρα]λις Δυτουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαζάλεος, Μο[υκάπ]ορις Μουκ[απόρε]ος, Μουκάτραλις Σε[ύ]θου, Μουκάτραλις [Βείθ]υος, Μουκάτραλις Δ[υτουτρ]άλεος, Μουκάτραλις Διο[υπό]ρεος, Μουκάπορις Μουκαπό[ρε]ος κληρ(ονόμος) Ρουστίκου Βείθυος, Σάλας Δολήους, Σκέλης Διασκένθου, Σκ[έ]λης Δολήους, Σεύθης Δ[α]λητράλεος, Ταρσᾶς Βρινκαζέρεος, Τήρης Βεσοδένθου σὺν ἀδελφῷ, Τήρης Κέλσου, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ήλιος) Ἀβίδιος Τίτος, Δόλης Δρινσίσ[του], Μουκάτραλις Δ[ολή]ους, Σάλας Μουκαπόρεος, Σκέλης Κέλσου, Δυτούτραλις Δυτουτράλ(εος). Κώμης [Σ] τ ρ ο υ ν ε ί λ ο υ: Ἰούλις

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δαλ<τ>ητράλεος, Μουκιανὸς Δ[ιβρει;]ζένει(ος), Σκ[έ]λης Σκύθου, Θύλης Ἀπολλοδώρου, Φίλιππος Φιλίππου, Δυτούτραλις Μουκατράλεος Ἐφ[έτης]. Κώμης Β ο υ σ ι π ά ρ ω ν : Μουκάτραλις Μουκατράλεος.

Στήλη δ΄. Ο[ἱ πρ]ῶτοι οἰκήτορες : Ἀρχέλαος Ἀκύλου, Ἀντώνιος Ἀντωνίου, Γ(άιος) Οὐαλέριος Ροῦφος, Μουκιανὸς Μουκαπόρεος, Μουκιανὸς Ἀκύλου, Οὐ[ά]λης Οὐάλεντος, [Οὐα]λέ[ριος Ροῦ]φος Σκου[σσέ;]ους, Ρουφᾶς Στ[εφάνο]υ, Φλ(άβιος) Μουκιανός».

Εἶτα ἀκολουθεῖ τὸ edictum τοῦ ἀντιστρατήγου.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ διαπιστοῖ τὸν συντελεσθέντα ἤδη κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα ἐξελληνισμὸν τῆς ἐπαρχίας Θράκης. Διότι ἀναμφιβόλως αἱ μνημονευόμεναι 9 Θρᾳκικαὶ κῶμαι (Βαζόπαρα, Βουσίπαρα, Γαλούπαρα, Κρασαλόπαρα, Στρατόπαρα, Κούρπισον, Σκέπται, Στρουνεῖλον καὶ Σκελαβρία), ἐξ ὧν συνῳκίσθη τὸ ἐμπόριον, ἐν ᾧ ἀκριβῶς ἡ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως στρατιωτικὴ ὁδὸς διεκλαδίζετο πρὸς τὴν Τραϊανὴν καὶ πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔκειντο μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Τραϊανῆς. Ἐκ τῶν ἀναγεγραμμένων 165 μετοίκων οἱ πλείονες φέρουσι γνήσια Θρᾳκικὰ κύρια καὶ πατρωνυμικὰ ὀνόματα ἐξηλληνισμένα γραμματικῶς, ὀλιγώτεροι δὲ Θρᾳκικὰ μεθ' Ἑλληνικῶν ἢ Λατινικῶν πατρωνυμικῶν καὶ τἀνάπαλιν καὶ μόνον 7 πλήρη Λατινικὰ καὶ 7 Ἑλληνικὰ καὶ τούτων οἱ 8 ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν 9 οἰκήτορες. Ὁ παρατιθέμενος ὀνομάτων ἀλφαβητικὸς κατάλογος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κυρίων καὶ πατρωνυμικῶν δεικνύει τὴν κατὰ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον (ἐν ἀρχῇ) αἰῶνα ἀψευδῆ χρῆσιν τῶν παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τῆς ἐπαρχίας Θράκης (τῆς ὑπαίθρου χώρας) ὀνομάτων. Ταῦτα ἦσαν :

α΄.) Θ ρ ᾳ κ ι κ ά : Αὐλούζενις, Αὐλούπορις, Βαστοκείλας, Βειθᾶς, Βεῖθυς, Βείθυρις, Βειθύκελος, Βειθύτραλις, Βεσσοδένθης, Βουργεῖλος (ἐκ τοῦ Γερμ. Burgus), Βρασήτραλις, Βρείζενις, Βρινκάνζερις, Γελύπυρις, Γενικείλας, Δαλήζαλις, Δαλήπορις, Δαλήτραλις, Δεροδένθης, Διασκούπορις, Διάσκενθος, Δίβειθυς, Διβρείζενις, Διοκείλας, Διούπορις, Διούτραλις, Δίσυρος, Δορζένθης, Δρένιος, Δρινσείστας, Δύδης, Δυτούπορις, Δυτούτραλις, Ἔβρενις, Ἐπταίκενθος, Ἔπτενις, Ἐπτήπορις, Ἐπτήτραλις, Ζουράζεις, Θύλης, Κότυς, Ροιμητάλκης.

β΄.) Θ ρ ᾳ κ ο ε λ λ η ν ι κ ά : Ἄθυς, Βίαρτος, Βόσις, Βύζης, Δόλης Δῖνις, Κάρωσσος, Σκέλης, Ταρσᾶς, Τάρσος.

γ΄.) Ἑ λ λ η ν ι κ ά : Ἀντίοχος, Ἀπολλόδωρος, Ἀρχέλαος, Ἀττικός, Δημοσθένης, Διομήδης, Ἑρμογένης, Ἐφέτης, Κάστωρ, Παντᾶς, Στέφανος, Φίλιππος.

δ΄.) Λ α τ ι ν ι κ ά : Ἀβίδιος, Ἀκύλας, Ἀντώνιος, Αὐρήλιος, Γάιος, Ἰούλις, Κέλσος, Κρῆσκενς, Μάρκελλος, Μᾶρκος, Μουκιανός, Οὐαλέριος,

Οὐάλης, Ρούστικος, Ρούφας, Ροῦφος, Σαβεῖνος, Σεκοῦνδος, Σκαυριανός, Τῖτος, Φλάβιος.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 153 ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τοῦ ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου Egger, εἰς ὃν ὑπεβλήθη ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐπιγραφὴ μετὰ τῆς φωτογραφίας της, ὥς μοι ἀνεκοινώθη, προσκρούων προφανῶς εἰς τὰ τὸ πρῶτον ἀπαντῶντα κύρια ὀνόματα Tubasius καὶ Cituis καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοιούτου ἱστορικοῦ προσώπου, εἰ καὶ συγκροτουμένου τότε τοῦ στρατοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐκ παντοδαπῶν ἀνδρῶν καὶ δὴ Γότθων, Ἐρούλων καὶ ἄλλων ἐνδέχεται τὰ ὀνόματα νὰ εἶναι ξενικὰ μετεσχηματισμένα λατινιστί, ἀναγινώσκει τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τελευταίου πενταμέτρου τοῦ ἐπιγράμματος στίχου ἀντὶ τοῦ TUBASIUS CITUIS—TU BASILIÇCE TUIS.

Ὑπολαμβάνει δηλ. τὸ U τοῦ Tubasius ὡς τὰ γράμματα LI ἡνωμένα καὶ τὸ I τοῦ Cituis ὡς E, καίπερ τῆς τῶν γραμμάτων χαράξεως μὴ βοηθούσης εἰς τοῦτο. Διότι τὸ U οὐδαμῶς διαφέρει τοῦ ἐν ταῖς ἄλλαις λέξεσιν ἐννεάκις κεχαραγμένου, τὸ δὲ I ἂν ἦτο E, ἔδει νὰ ἔχῃ καὶ τὰς τρεῖς του ὁριζοντίας κεραίας ἰσομεγέθεις, ὡς ἔχει αὐτὰς δωδεκάκις, ὅπου ἀπαντᾷ, ἐνῷ αἱ ἑκατέρωθεν κεραῖαί του εἶναι μικραὶ ὡς αἱ τοῦ I πανταχοῦ, ἴχνος δὲ οὐδὲν τῆς μέσης διαφαίνεται. Οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποληφθῇ ὅτι ὁ χαράκτης ἀντὶ κεφαλαίου E ἐχάραξε μικρὸν e, διότι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κάθετος γραμμὴ ἔδει νὰ εἶναι καμπυλοειδὴς ὡς ἡ τοῦ C, ἀφ' ἑτέρου δὲ λείπει ἡ κατερχομένη ἄνωθεν καμπύλη καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς καθέτου καταλήγουσα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπολαμβανόμενα ὡς ἡνωμένα γράμματα LI εἶναι ἰσοϋψῆ, ἐνῷ ἔδει τὸ ἕτερον αὐτῶν ὡς ἀλλαχοῦ νὰ εἶναι ἢ μικρότερον ἢ μεγαλύτερον.

Ἐν τοιαύτῃ ἀναγνώσει οἱ μὲν πρῶτοι τρεῖς στίχοι ἀπευθύνονται ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ πρὸς τὸν θεατήν, ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς τὸν ἀνδριαντοποιηθέντα, ὅπερ παράδοξον. Ὡσαύτως καὶ ἡ προσωνυμία τῶν Ρωμαίων διὰ τοῦ tui (= σοὶ) φαίνεταί μοι ἀπροσδιόνυσος τιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, διότι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἦσαν ὑπήκοοι τοῦ ἐξυμνουμένου στρατηγοῦ, ὅστις ἦτο πατρίκιος καὶ ὕπατος μόνον. Ἂν ἦτο τοὐλάχιστον οὗτος imperator (αὐτοκράτωρ ἢ βασιλεύς), ἴσως τὸ tuis Romanis (= τοῖς σοῖς Ρωμαίοις) θὰ εἶχε τὸν τόπον του. Διότι ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις συνεκέντρου ἐν ἑαυτῷ πάσας τοῦ κράτους τὰς ἐξουσίας, ἦτο δυνατὸν νὰ θεωρῇ καὶ νὰ καλῇ τοὺς ὑπηκόους του Ρ ω μ α ί ο υ ς τ ο υ καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὡσαύτως νὰ θεωρῶνται ἰ δ ι κ ο ί τ ο υ, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ στρατηγός, ὅστις ἦτο ὑπήκοος τοῦ κράτους (imperii parens).

Ὁπωσδήποτε, ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἢ ἡ εἰκασία τοῦ καθηγητοῦ εἶναι πιθανή, τοῦ μὲν λιθοξόου κακῶς χαράξαντος τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ματα, τοῦ δὲ ἐπιγραμματοποιοῦ ποιητικῇ ἀδείᾳ καλέσαντος τοὺς Ρωμαίους κτῆμα τοῦ ἐξυμνουμένου στρατηγοῦ, ὁ ἀναγινωσκόμενος Β α σ ι λ ί σ κ ο ς εἶναι πάντως ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατείρας Βηρίνης, συζύγου τοῦ Λέοντος Α᾽ου. Οὗτος πράγματι ἦτο πατρίκιος καὶ τῷ 465 ἠξιώθη τῆς ὑπατείας μετ᾽ ἐπιτυχεῖς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Γότθων ἐν Θρᾴκῃ. Ἐκ τούτου καθορίζεται καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐπιγράμματος μετὰ δηλ. τὸ 465 καὶ πρὸ τοῦ 468, ὁπότε ὡς γενικὸς ἀρχιστράτηγος ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὸν κατὰ τὸν Βανδάλων Ἀφρικανικὸν πόλεμον. Τὰ τοῦ βίου τοῦ φιλοδόξου καὶ ἀνικάνου τούτου ἀνδρὸς εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας. Σφετερισθεὶς τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος τῷ 476 δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτὴν πλέον τοῦ εἰκοσαμήνου, ἀνακαταλαβόντος δὲ αὐτὴν τοῦ Ζήνωνος ἐξωρίσθη εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἀπέθανε τῷ 477 [1]).

Ἐπειδὴ ὁ Βασιλίσκος δὲν ἐστράτευσεν εἰς Ρώμην (urbs), τὸ ab orbe κακῶς ἐχαράχθη ἀντὶ τοῦ ab orbi (= ἀπὸ τῆς ἐπικρατείας, ἀπό τινος τῆς ἐπικρατείας τόπου) καὶ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ ab urbe (= ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τῆς Ρώμης), ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὴν ἡμετέραν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγνωσιν.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καθηγητοῦ τὸ ἐπίγραμμα ἑλληνιστὶ ἔχει ὧδέ πως·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

† Ὃν καθορᾷς πεζῶν τε καὶ ἱππείων ἀγός ἐστι,
πατρίκιος δ᾽ ὕπατος πειθόμενος βασιλεῖ.
Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμου κατῆγε θρίαμβον
Κλεῖος Ρωμαίοις, Σὺ Βασιλίσκε, τεοῖς.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

---

1) Ἴδε, Λ ά μ π ρ ο υ Σ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ΄. σελ. 470 κἑξ. — Τὸ προτασσόμενον τοῦ σταυροῦ σημεῖον δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι χριστιανική.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Μ. Ἰ. Γεδεών, Παλαιᾶς Εὐφορίας Θρακῷα Κέντρα — Σελ. 5—34

Δημ. Π. Πασχάλη, Τέσσαρες Μητροπολῖται Ξάνθης καὶ Περιθωρίου, Ἄνδριοι τὴν πατρίδα (Παρθένιος Ναθαναήλ, Σεραφείμ, Διονύσιος). — » 35—50

Κ. Μυρτ. Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πετριτσονιτίσσης — » 51—82

Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, Θεόκλητος, ὁ Πολυείδης. Τὸ λεύκωμα αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ. Ὁ φιλελληνισμὸς τῶν Γερμανῶν. — » 83—143

Εὐαγγέλου Ἰω. Σαβράμη, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Σχολείων τῆς Θράκης. — » 144—152

Ἰω. Σπαθάρη, (Μετάφρασις). Ἡ Ἀνατολικὴ Θράκη κατὰ τὸν Τοῦρκον περιηγητὴν τοῦ XVII αἰῶνος Ἐβλιγιὰ Τσελεμπήν. — » 153—176

Κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν ἀνευρεθεισῶν ἐν Φιλιππουπόλει καὶ περὶ αὐτήν. — » 177—200

Προσθήκη — » 412

Μαν. Ἰω. Γεδεών, Διαθῆκαι δύο Θρακῶν διδασκάλων. — » 201—211

Ἀρχιμ. Νικ. Βαφείδου, Τὸ ἐν Διδυμοτείχῳ Μετόχιον ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος. — » 212—220

Κ. Μυρτίλου Ἀποστολίδου, Χρυσοῦς ἐξ Ἴστρου ἐνεπίγραφος δακτύλιος. — » 221—227

Τ. Ε. Εὐαγγελίδου, Πολυχρόνιος Δημητρίου. — » 228—229

Α. Α. Σ., Οἰκοδομαὶ Σινὰν πασσᾶ. — » 230

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἐλπινίκης Σ αμούλη Σαραντῆ, Παραδόσεις τῆς Θράκης (Πίναξ 316—318). — » 231—318

Εὐστρατίου Ζήση. Διάφορα Αὐδημίου — » 319—331

† ***Ἐλαίας Ἀγαθαγγέλου***, Γλωσσάριο Λουλεβουργὰς — » 332—339

Εὐστρατίου Ζήση, Παροιμίαι καὶ παροιμιώδεις φράσεις Αὐδημίου — » 340—350

ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ *

118

Ἀναθηματικὴ πεντάστιχος ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθι καὶ κάτωθι ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἀσβεστολίθου βάθρου ἀνδριάντος, πλ. 0,71, ὕψ. 0,38 καὶ πάχ. 0,67 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀνάγεται εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 103-116 χρόνον.

«[Αὐτοκράτορα Νέρουαν Τραϊα]νόν, Καίσαρα, Σεβαστόν, Γερμανικόν, Δακικὸν Τι(βέριος) Κλαύδιος Πολέμαρχος ἀρχιερεύς...» ¹).

Ἡ χρονολογία καθορίζεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Δ α κ ι κ ό ς, ὅπερ προσέλαβεν ὁ Τραϊανὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ 102 καὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιθέτου του Π α ρ θ ι κ ό ς, ὅπερ προσέλαβεν ἀπὸ τοῦ 116.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

119

Ἀναθηματικὴ ἐννεάστιχος ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκομμένης πανταχόθεν, ὕψ. νῦν 0,67, πλ. 0,34 καὶ πάχ. 0,13 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἔν τινι κώμῃ παρὰ τῷ Ταταρ-Παζαρτζικίῳ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 198-210.

«[Ὑπὲρ τῆς τῶν κ]υρίων αὐτοκρατ[όρων νείκης καὶ αἰωνίου διαμ]ονῆς Λουκ(ίου) Σεπτιμ[ίου Σεουήρου, εὐσεβοῦς, εὐτυ]χοῦς, σεβ(αστοῦ) τὸ γ'., Ἀ[ραβ(ικοῦ), Ἀδιαβ(ηνικοῦ), Παρθ(ικοῦ), μεγ(ίστου), ἀρχιερεῖ μεγ(ίστῳ), π]ατρὶ (sic) πατρίδος, [ἀνθυπάτῳ καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντω]νείνου Αὐγ[ούστου, εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, πατρὸς πατρί]δος Ἀραβ[ικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ, μεγίστου] τῆς οἰκο[υμένης δεσπότου καὶ σωτῆρος, τοῦ νέου Δ]ιονύσο[υ καὶ Ἰουλίας Δόμνης, Σεβ(αστῆς), μητρὸς κάστρ]ων [καὶ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου....]». ²).

---

* Συνέχεια ἀπὸ ς' τόμου σελ. 176.

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 19, ἀρ. 21.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, σελ. 112, ἀρ. 21.— Seure, Bull. de cor. héll. ἔτος 1898, τομ. XXII, σελ. 522, ἀρ. 11.—Kalinka Denkm. Bulg., σελ. 42, ἀρ. 35.

120

Ἀναθηματικὴ ἑπτάστιχος ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου λίθου, εὑρεθέντος παρὰ τῇ κώμῃ Τσεκαρλάρ, ὅπου τὸ ἐμπόριον Πίζος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

«Ὑπὲρ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρατόρων Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος κ(αὶ) Μ(άρκου) Α[ὐρ(ηλίου)]Ἀντωνείνου σεβ[αστοῦ) [καὶ] Ἰουλίας Δόμνης, μητρὸς κάστρων νείκης καὶ αἰωνίου [διαμονῆς....]» [1]).

121

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τμήματος μαρμαρίνης στήλης, ὕψ. νῦν 0,14, πλ. 0,97 καὶ πάχ. 0,52 τοῦ μ. κεκομμένη. Εὑρέθη ἐν Φιλιππουπόλει καὶ ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τῶν συναυτοκρατόρων Μ. Αὐρηλίου καὶ Λ. Οὐήρου 161-169.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Ὑπὲρ τῆς τῶν αὐτοκρατόρων νίκης καὶ [α]ἰωνίου διαμονῆς Μ(άρκου) Αὐρηλίου Ἀντωνείνου....» [2]).

122

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ τετράστιχος, κεκομμένη, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 0,45, πλ. 0,57 καὶ πάχ. 0,50 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Καταρριφθέντος τοῦ ὑπὸ τὸν λόφον τῶν Σχοινοβατῶν λειψάνου τοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ ἦτο ἐντετειχισμένη, ἡ ἐπιγραφὴ ἀπεκαλύφθη. Ἀπὸ τοῦ 195.

«.....[Arabico, Ad]iabenico [Parthico maximo;]...... Vitellianus...... [pr]oc(urator)..... [faciundum] curavit» [3]).

Προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν Σεπτίμιον Σεβῆρον, εἰς ὃν ἐστήθη ἀνδριὰς ἐπιμελουμένου τοῦ ἐπιτρόπου Βιτελλιανοῦ.

123

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ὁροθετικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ γρανίτου πλακὸς ὕψ. 1,54 πλ. 0,67 καὶ πάχ. 0,17 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κενὸν 0,85 τοῦ μ.

---

1) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 748.

2) E. Bormann, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 234, ἀρ. 5.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 45, ἀρ. 40.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 238, ἀρ. 711.

3) CIL, τόμ. III, ἀρ. 746 καὶ 14207 [13].—Dumont-Homolle, Mélanges, ἀρ. 57ε΄.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 44, ἀρ. 38.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«Ὅροι φυλῆς Ἡρακλεΐδος» [1]). Ἡ ρ α κ λ ε ί ς, ἀντὶ Ἡ ρ α κ λ η ί ς.

124

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ τμήματος τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς λάρνακος ἐκ συενίτου λίθου, ὕψ. 0,78, πλ. 0,42 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.

«....[Λ]όνγου Μ.......τὴν σορὸ[ν].....μητροπολ....μέσ[η] γ[α].....[μ]έρει» [2]).

125

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος πιθανῶς κτιτορικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν κεκομμένης, ὕψ. 0,13, πλ. 0,58 καὶ πάχ. 0,31 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

« . . . . [πρὸ]ς ἀστοδοχεῖο[ν]» ἢ κατ᾽ ἄλλην ἀνάγνωσιν: « . . . . [κατασκευά]σας τὸ δοχεῖο[ν]» [3]).

126

Ἐπιγραφὴ δεκατρίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἀριστερόθεν, δεξιόθεν καὶ κάτωθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστολίθου βωμοῦ ὕψ. 0,28, πλ. 0,28 καὶ πάχ. 0,11-0,16 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀποτέλει ἡρωελεγεῖον. Δυσσυμπλήρωτος.

«Ἔσσετε (sic) τοῖον . . . . νέης [ἀ]λόχου μου, [ἣν ἔ]λαχ[ον]. . . . . παρθένιος [ἀ]ν[ή]ρ . . . . [καὶ ; ἀ]ρετῆς ἕνεκεν ἐκ φρενὸς . . . οὐ τίθεμαι . . . . φίλοι, τί τὸ θαῦμα ποθ . . . .-σαι [ε]ν γε φράσαι με . . . .-[η]ται σὺν ἐμοὶ μηνῶν [δέκα ;] . . . [ἐτῶ]ν μόνον ὀκτώ . . . . τόπῳ μνήσα-. . . [αὐ]τῆς . . . οὐ γα . . . . [τ]ι[ν ;]» [4]).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

127

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως ὕψ. 0,32, πλ. 0,29 καὶ πάχ. 0,02 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βαρβάρᾳ περιφερείας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος.

---

1) P o g o d i n , Mittheil. des Kais. Russ. archäol. instituts in Konstantinopel, II, σελ. 22.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 115, ἀρ. 120.

2) K a l i n k a , Denkm. Bulg. σελ. 257, ἀρ. 320.

3) K a l i n k a, αὐτόθι, σελ. 337, ἀρ. 442.

4) M o r d t m a n n J. Revue archéol. ἔτ. 1878, τ. XXXVI, σελ. 300, ἀρ. 4. —D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 342, ἀρ. 57.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 276, ἀρ. 348.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Δίζας Μουκαπόρεος Κυρίῳ Ἀπόλλωνι εὐχαριστήριον ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἰδίων κατ' εὐχήν» [1]).

128

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως κεκομμένου ἄνωθεν, ὕψ. 0,20, πλ. 0,22 καὶ πάχ. 0,03 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«[Μ]ουκάτραλις Μουκατράλεος εὐχήν» [2])

129

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος ἀναθηματική, κάτωθεν μαρμαρίνης πλακός, ἐχούσης ἀνάγλυφον γυναῖκα, πιθανῶς τὴν Ἥραν, ἧς ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω τὸ σῶμα εἶναι κεκομμένον, νῦν ὕψ. 0,18, πλ. 0,15 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν Τ. Παζαρτζικίῳ.

«[Λ]αλό[α] ε[ὐ]χὴ[ν] κατὰ Kalinka, [Ἀ]λα[ζ]όα εὐχὴν» [3]) κατὰ Dobrousky.

130

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἄνωθι καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ τμήματος ἐξ ἀσβεστολίθου πλακὸς ὕψ. 0,27, πλ. 0,39 καὶ πάχ. 0,07 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βέτρεν περιφερείας Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ τρίτου τετάρτου αἰῶνος.

« . . . . . -ότατος καὶ Φλ(άβιος) . . . [τ]ὸν οἶκον τοῦ Δ . . . . [ἐκ] τῶν ἰδίων εὐχ[ῆς ἕνεκα κατεσκεύα]σαν» [4]).

131

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἐπιταφία ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλης ὕψ. 0,97, πλ. 0,50 καὶ πάχ. 0,19 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἀπὸ τοῦ τετάρτου-δευτέρου π. Χ. αἰῶνος.

«Διονύσιος Διοτρέφεος» [5]).

---

1) K a z a r o w G. Bull. de l'instit. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926-27, σελ. 115 ἀρ. 35.

2) K a z a r o w G. Αὐτόθι, σελ. 117, ἀρ. 36.

3) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. XVI, σελ. 57, ἀρ. 15.—K a l i n k a, Denk. Bulg. σελ. 131, ἀρ. 140.

4) K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 186, ἀρ. 215.

5) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀρ. 27.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 200, ἀρ. 243.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

132

Τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνου βωμοῦ ὕψ. 0,73, πλ. ἐν μέσῳ 0,35 καὶ πάχ. 0,29 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βασικάροβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος φθίνοντος, 67.

«Ἄρδις (;) στρατιώτης λεγ(εῶνος) ει (sic) Ἀποληαρίας (sic) ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς στρατείας εὐχήν»[1]). Ὁ Filow συμπληροῖ: [Αἴλ]ιος στρατιώτης λεγ(ιονάριος).

Λεγεὼν ει Ἀποληάρια προφανῶς ἐσφαλμένη χάραξις ἀντί: ιε΄ Ἀπολλιναρία (legio XV Apollinaris), ἧς ἕδρα ἦτο τὸ Carnutum, ὅθεν τῷ 67 ἀπεστάλη εἰς Ἀσίαν καὶ ἐπανῆλθε τῷ 71 εἰς Παννονίαν. Πιθανῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ ἐγένετο ἡ εὐχή.

133

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἀριστερόθεν κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως, ὕψ. 0,35 καὶ πλ. 0,27 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Βατκοὺν (τῇ ἀρχαίᾳ Βησσαπάρᾳ). Ἀπὸ τοῦ πρώτου-δευτέρου αἰῶνος.

«. . . . . . -νὸς [γ΄] Κότυος Ἀνδόμιος»[2]).

134

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως, σῳζομένου τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος τοῦ ἱππέως καὶ τοῦ ἵππου, ὕψ. 0,26, πλ. 0,27 καὶ πάχ. 00,3 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ κάτωθι τοῦ ἀναγλύφου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«Ἀπολλινάρις Ἀπολ(λ)ινάρε[ος]»[3]).

135

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ κάτωθι τμήματος μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως, οὗ σῴζονται μόνον οἱ ὀπίσθιοι πόδες τοῦ ἵππου καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κυνὸς ἀκεφάλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

---

1) Kazarow. G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτος 1926 27, σελ. 83, ἀρ. 11.— Filow, αὐτόθι τόμ. I, σελ. 249.

2) Hirschfeld, Arch. épigr. Mitth. τόμ. I, σελ. 61.— Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 323. H. καὶ K. Skorpil, Sbornik, τόμ. VIII, σελ. 71.— Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 181, ἀρ. 206.

3) Kazarow G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1926-27, τόμ. IV, σελ. 86, ἀρ. 12.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«[Δι]όμνηστος ἀ[νέ]θ[ηκεν]»[1]). Προτιμητέα φαίνεται ἡ συμπλήρωσις [Θε]όμνηστος.

136

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους μαρμαρίνης πλακὸς ὕψ. 0,77, πλ. 0,51 καὶ πάχ. 0,20 τοῦ μ. προφανῶς τμήματος βάθρου ἀνδριάντος. Εὑρέθη ἐν τῇ κώμῃ Κοτσάγοβον, περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν δεύτερον - τρίτον αἰῶνα.

« . . . . . . -ουμετίης Σέρδων [ε]ὐξάμενος ἀνέστησα τὸν Ἄρεα» [2]).

Τὸ κύριον ὄνομα Σέρδων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Δήλου.

137

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Δινικλῇ, κειμένῃ μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Ἀδριανουπόλεως. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀπόλλωνι Γεικεσηνῷ εὐχαριστή<σ>ριον ἀνέθηκεν Μουκιανὸς στρατιώτης» [3]).

138

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

«Κυρίῳ Ἀπόλλωνι Γινκισηνῷ Φλ(άβιος) Οὐάλης στρατιώτης Δυσυρηνὸς χαριστήριον». [4]).

Γινκισηνὸς τοπωνυμικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ἐν διαφόροις μετασχηματισμοῖς, οἷον: Γεικεσηνός, Γεικεθιηνός [5]).

139

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως ὕψ. 0,15, πλ. 0,13 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀϊνθτομοὺς περιφερείας Χασκόβου. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀνθιηνῷ Ἀπόλλωνι Μουκάτραλις ε[ὐχήν]» [6]).

---

1) Kazarow G. αὐτόθι, σελ. 87, ἀρ. 13.

2) Kazarow G., Αὐτόθι, σελ. 88, ἀρ. 16. — Velkow Ivan, αὐτόθι σελ. 318.

3) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 8. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 765.

4) Dobrousky, Sbornik, τόμ. I, ἔτ. 1894, σελ. 9. — Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 764.

5) Kazarow G., Klio, τόμ. XXII, σελ. 236.

6) Velkow Ivan, Bull. de l'inst. arch. Bulg, τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 380.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνθιηνὸς ἐκ τοῦ Ἀνθία, τοπωνυμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

140

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ κεκομμένη καὶ τετριμμένη κάτωθι κεκομμένου πανταχόθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, ὕψ. νῦν 0,20, πλ. 0,17 καὶ πάχ. 0,017 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Ἀκτσὰ Καΐρκ, περιφερείας Κιρδζαλῆ.

«.....-στους Θεῷ Σουη[τουληνῷ;] εὐχήν» [1]). Πιθανῶς Πίστους.

141

Πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 1,90, πλ. ἄνω 0,66, κάτω 0,54 καὶ πάχ. 0,14 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῇ περιφερείᾳ Χαρμανλῆ. Ἐν τῷ ἄνω τῆς στήλης μέρει ἀνάγλυφον τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τοῦ Κερβέρου, ὑφ' ὃ ἀμέσως ἡ ἐπιγραφή, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὴν μέρος τραχύ.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ. Αὐλούπορις Μουκατράλεος καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ Μουκάπορις Αὐλουζένεος καὶ ἀδερφοὶ καὶ Ταρσὶς Κασειπόρ(εος)» [2]).

Κασ(ε)ίπορις, Θρᾳκικὸν ὄνομα, πρβλ. Κασίγνακις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

142

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἐπιταφία ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 1,10, πλ. καὶ πάχ. 0,30-0,38 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Κοζάρσκον ἐπὶ τῆς Ροδόπης περιφερείας Περιστερᾶς. Ἐκ τοῦ τρίτου-τετάρτου αἰῶνος.

«Ἄφφη Κοκείου, Ἱππίας Κοκεί[ου], οἱ κληρονόμοι, ἐκ τῶν ἰδίων τὸ[ν] ζήσαντα ἔτ[η] ν'. μ<ε>νή[μ]η[ν] ἀνέθηκαν. Χαιρε[τε] οἱ παροδεῖτα[ι]» [3]).

Τὸν ζήσαντα ἀντὶ τῷ ζήσαντι, τὸ δὲ μενήμη ἐσφαλμένη χάραξις ἀντὶ τοῦ μνήμην, τ. ἔ. πρὸς μνήμην, μνήμης χάριν ἀνέθηκαν τὴν στήλην οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποθανόντος Ἄφφη καὶ Ἱππίας, τέκνα τοῦ Κοκείου ἢ σύζυγος καὶ τέκνον.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ προτάσει ἡ συμπλήρωσις εἶναι περιττή, ἂν τὸ **οἱ** ἀναγνωσθῇ **ὦ**, τ. ἔ. «Χαῖρε, ὦ παροδεῖτα», ὡς συνήθως ἀπαντᾷ.

---

1) Dobrousky, Sbornik, τόμ. XI, σελ. 83, ἀρ. 23.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 180, ἀρ. 208.

2) Kazarow G., Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930-31, σελ. 126, ἀρ. 15.

3) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 113 ἀρ. 22 καὶ ἐνιῷ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 330, ἀρ. 12.—Kalinka, Denkm. Bulg. σελ. 247, ἀρ 305.

Ἄ φ φ η ἀντὶ Ἄ π φ η—Ἄ π π η ἐκ τοῦ Λατινικοῦ A p p i a —A p p i u s[1]).

143

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματική, ἄνωθι καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρᾳκὸς ἱππέως, εὑρεθέντος ἐν Ἐλὶ-δερὲ περιφερείας Τ. Παζαρτζικίου. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

«Ἀσκληπιῷ Ζυπ . . . . Αἴλιος Λεοντίσκ<ι>ου εὐχαριστήριον ἀνέθηκεν» [2]).

Τὸ ἀσυμπλήρωτον Ζ υ π . . . πάντως εἶναι τοπωνυμικὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίθετον. Ζ υ π α ρ η ν ό ς; ἐκ τοῦ Ζ ύ π α ρ α τά, ἢ Ζ ύ π α ρ ο ν τό, ἢ Ζύπαρος ἡ; διότι παρὰ τοῖς Θρᾳξὶν ἡ λέξις π ά ρ ο ν τό, π ά ρ α τά, π ά ρ ο ς ἡ, ἀπαντῶσα ᾀείποτε ὡς δεύτερον συνθετικόν, ἐσήμαινε φυλήν, γένος, συνοικισμόν [3]).

144

Ἐπιγραφὴ ἑνδεκάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης τετραπλεύρου στήλης, εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει καὶ χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς ἐπιταφίας ἔν τινι νεκροταφείῳ των.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

«[Πολιτ]άρχην Κλέαρ[χον;] τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπ[όλεως] ἀδελφὸν [τοῦ διασημοτά]του συγκλητικ[οῦ. . . . . . .] τὸ [τῶν] κυνηγῶν κοινὸν καὶ ἡ λαμπροτάτη φυλὴ ἡ [Ἀρτεμεισιάς;] ἐτείμησεν ἐπιμελουμένου Ἀσκλ[ηπιάδου τοῦ] Μενέφρονος. . . . . . .» [4])

Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὰ ἀντίγραφα τοῦ τε Τσουκαλᾶ καὶ Dumont.

145

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης τετραπλεύρου, εὑρεθείσης ἐν τῷ

---

1) Ἴδε Μ υ ρ τ. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ ο υ, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρᾳκῶν, Θρᾳκικὰ τόμ. Δ, ἔτ. 1933, σελ. 91.

2) F i l o w B. Bull. de l' incr. arhéol. Bulg. I, σελ. 249.

3) Μ υ ρ τ. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ ο υ, περὶ Φιλιππουπόλεως κτλ. Θρᾳκικά, τόμ. Α'. ἔτ. 1928, σελ. 343.

4) Τ σ ο υ κ α λ ᾶ Γ., Ἱστοριογεωγραφικὴ περιγραφὴ Φιλιππουπόλεως, Βιέννη, 1851, σελ. 32—33, ἀρ. 45. — D u m o n t—H o m o l l e, Mélanges, σελ. 335-336. — Σ α κ ε λ λ α ρ ι ά δ ο υ Σ. Πόλεις καὶ θέσμια Θρᾴκης, Ἀθῆναι, 1929, σελ. 294, ἀρ. 96.

αὐτῷ τόπῳ καὶ χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Τούρκων πρὸς τὸν αὐτόν, οἷον ἡ προτέρα, σκοπόν.

«.......'Αλεξάνδρῳ παιδὶ [καὶ] Αἰμιλίᾳ συμ[βίῳ] μνή[μης] χάριν. 'Εξορκί[ζω δὲ] θεοὺς καταχθονίους μηδενὶ [ἐξὸν εἶναι] μετακινῆσαι [τὴν θήκην] ἡμῶν [ἢ θεῖναι ἄλλον]. Εὐτύχει»[1]).

῾Η συμπλήρωσις εἶναι τοῦ συλλογέως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ στίχους ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Τσουκαλᾶ.

146

῾Επτάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθεν καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἓξ ἀσβεστολίθου πλακὸς εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει.

«.......-ιος Σατορνεῖνος γερουσιαστὴς Φιλιππουπόλεως ζῶν καὶ φρονῶν τὸ ἡρῷον θεοῖς καταχθονίοις καὶ τὴν ἐναποκειμένην θήκην ἑαυτῷ καὶ τῇ συμβίῳ αὐτοῦ .... κατεσκεύασεν. Ἅτινα ἀξιῶ ἄσυλα καὶ ἀμετάτρεπτα εἶνε (sic) ..... Μηδενὶ δὲ ἐξὸν εἶναι μετὰ τὴν τελευτὴν τὴν ἐμὴν ἄλλο πτῶμα καταθέσθαι εἰς τὴν θήκην, ἐπεὶ δώσει τοῖς κληρονόμοις προστείμου ὀνόματι μβφ´ καὶ τῇ γερουσίᾳ»[2]).

μ β φ = δηνάρια 12500.

147

Τρίστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ κεκομμένη ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν καὶ τετριμμένη. Εὑρέθη ἐν Φιλιππουπόλει. 'Απὸ τοῦ δευτέρου - τρίτου αἰῶνος.

« .... κατεσκεύασε τὴν θήκην ἑαυτῷ καὶ ..... Ἂν δὲ θελήσῃ μετὰ τὴν τελευτὴν μου θεῖναί τίς τινα ..... δώσει εἰς τὸ ταμεῖον δηνάρια δισχίλια καὶ εἰς τὴν πόλιν δηνάρια ..... »[3]).

148

῾Εξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή, ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐν Ταταρ Παζαρτζικίῳ Παναγίας. 'Απὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«'Αγαθῇ Τύχῃ. Θεῷ 'Ασκληπιῷ Γ(άιος) Οὐαλέριος Σκοπελιανὸς καὶ Αἰλία 'Αλκενὶς (;) .... [῾Επ]τα[ι]κ[ένθ]ου χαριστήριον»[4]).

---

1) Τ σ ο υ κ α λ ᾶ Γ., Αὐτόθι, σελ. 33, ἀρ. 45.

2) Bull. corr. héll. ἔτ. 1923, σελ. 311, ἀρ. 25. — Σ α κ ε λ λ α ρ ι ά δ ο υ Σ. Πόλεις καὶ θέσμια, σελ. 296, ἀρ. 105.

3) Bull. corr. héll. ἔτ. 1923, σελ. 312, ἀρ. 25.—Σ α κ ε λ λ α ρ ί δ ο υ Σ. Πόλεις καὶ Θέσμια Θρᾴκης, σελ. 296, ἀρ. 106.

4) D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 325, ἀρ. 12.—Σ α κ ε λ λ α ρ ι ά δ ο υ Σ. Πόλεις καὶ Θέσμια Θρᾴκης, σελ. 297, ἀρ. 112.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀ λ κ ε ν ὶ ς : πιθανῶς Ἄ λ κ ε τ ι ς ἢ Ἀ λ κ υ ό ν η ἢ Ἀ λ κ ί μ η ἢ Ἀ λ κ μ ή ν η.

149

Ἐπιγραφὴ μονόστιχος κτιτορικὴ καὶ ἀναμνηστικὴ ἀποκαλυφθεῖσα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1928 ἐν Χισάρ. Γενομένων ἐκσκαφῶν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου ἀνατολικῶς κειμένου βαλανείου, τοῦ καλουμένου τουρκιστὶ Κιζλὰρ (=Παρθενὼν) καὶ βουλγαριστὶ Μόμινα μπάνια, ἀπεκαλύφθη δυτικῶς αὐτοῦ τοῖχος μήκους 19 μέτρων καὶ πάχ. 1,40 τοῦ μ. κατεστραμμένος κατὰ τὸ νότιον αὐτοῦ μέρος. Εἰς ὕψος 1,10 τοῦ μ. ἀπὸ τῆς βάσεως διαθέει ὅλον τὸν τοῖχον κατὰ μῆκος ἡ ἐπιγραφὴ δι' ἐντετοιχισμένων πλίνθων, ὧν τὸ ὕψ. 0,34, τὸ πλ. 0,17 καὶ τὸ πάχ. 0,04 τοῦ μ. ἅπερ εἶναι καὶ αἱ διαστάσεις τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, προερχομένης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἄνωθι τῆς ἐπιγραφῆς διαθέει τὸν τοῖχον ζώνη ἐκ τεσσάρων σειρῶν πλίνθων καὶ κάτωθι ζώνη ἐκ μιᾶς σειρᾶς πλίνθων.

«. . . DDNNMAXIMIANIETLICINIAUGG.ETMAXIMI-NIET CONSTANTINIFILIOS . . . . . . IFICATU . . ».

. . . . . » Ὁ Velcow [1]) συμπληροῖ τὴν τελευταίαν λέξιν [aed]ificatu[r] προσθέτων ὅτι προδήλως πρόκειται περὶ θηρεύσεως τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς καὶ οἰκοδομήσεως βαλανείου παρ' αὐτῇ ἀρχομένου τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων τετράρχων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κατ' ἀνάγνωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει: «[AE] (TATE) D(OMINORUM) N(OSTRORUM) MAXIMIANI ET LICINI AUG(USTORUM) ET MAXIMINI ET CONSTANTINI FILI(I)OS [TIUM AED] IFICATU[R]» καὶ μικροῖς γράμμασι διὰ τὸ εὐληπτότερον:

« [Ae(tate) D(ominorum) n(ostrorum) Maximiani et Licini Aug(ustorum) et Maximini et Constantini fili(i) os[tium aed]ificatu[r]».

τ. ἔ. «Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἡμετέρων δεσποτῶν (κυρίων) Μαξιμιανοῦ καὶ Λικινίου Αὐγούστων καὶ Μαξιμίνου καὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ (Καισάρων) ἡ πηγὴ κτίζεται».

Τὸ πλῆρες τοῦ Λικινίου ὄνομα ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς φέρεται Val(erius) Licinianus Licinius. [2]).

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὡς συναύγουστοι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φέρονται μόνον ὁ Μαξιμιανὸς καὶ ὁ Λικίνιος, ἑπομένως ἐννοοῦνται ὡς καίσαρες ὁ Μαξιμῖνος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ὡς χρόνος τῆς

---

1) Velcow Ivan. Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928-29, σελ. 379.

2) CIL, τόμ. III, ἀρ. 14207[37].—K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 68, ἀρ. 73.

ἐπιγραφῆς ἀκριβῶς τὸ 306-308. Διότι τότε ὁ πρεσβύτης Μαξιμιανὸς ἀνέλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αὐγούστου [1]), ὁ δὲ Λικίνιος ἀνηγορεύθη τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου, τοῦ Κωνσταντίνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του 306 ἀρκεσθέντος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δευτέρου καίσαρος, χειροτονηθέντος ὑπὸ τοῦ Γαλερίου πρώτου καίσαρος τοῦ Μαξιμίνου [2]).

Ὁ Κωνσταντῖνος προσονομάζεται filius (υἱὸς) προφανῶς πρὸς διάκρισιν τοῦ Κωνσταντίου (πατρός), τοῦ ἐπικαλουμένου Χλωροῦ ἕνεκα τῆς συμπτώσεως σχεδὸν τῶν ὀνομάτων· ostium (fontis, flumenis, rivi)=ἐκβολὴ (πηγῆς, ποταμοῦ, ρύακος). Πρβλ. πόλις Ostia-ae, ἡ Ὠστία «ὡς ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύρα» [3]) πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέρεως κειμένη.

Ostium aedificatur=ostium fontis captatur et balneum aedificatur, τ. ἔ. θηρεύεται τὸ ἐκβαλλόμενον τῆς πηγῆς ὕδωρ καὶ κτίζεται παρ' αὐτῇ βαλανεῖον.

150

Ἀναθηματικὴ τρίστιχος ἐπιγραφὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου Διὸς καὶ Ἥρας, κεκομμένου ἀριστερόθεν καὶ ἄνωθεν, ὕψ. νῦν 0,25, πλ. 0,29 καὶ πάχ. 0,04 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Κλημεντίνοβον, βορείως τῆς Φιλιππουπόλεως. Ἐκ τοῦ Διὸς διασώζεται μόνον ὁ ἀριστερὸς πούς, τῆς δὲ Ἥρας ὁ κορμός, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ ἀετὸς μετὰ συνεπτυγμένων πτερύγων. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«[Γ;ΟΥΑΛΕ]ΡΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ	τ. ἔ. «[Γ(άιος;) Οὐαλέ]ριος Φίλιπ-
ΥΠΕΡ ΑΙΑΥΤΟΥ (sic) [ΚΑΙ ΤΗΣ]	πος ὑπὲρ αἰαυτοῦ (sic) [καὶ τῆς]
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΜΟΥ ΝΙΚΗΣ [ΚΑΙ ΤΩΝ	γυναικός μου Νίκης [καὶ τῶν
ΤΕ]ΚΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙ[ΣΤΗΡΙΟΝ] [4])	τέ]κνων εὐχαρι[στήριον]».

151

Ἀναθηματικὴ δίστιχος ἐπιγραφὴ κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένου ἄνωθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν τριῶν Νυμφῶν, ὕψ. 0,32, πλ.

---

1) Ζωσίμου, II, 9.—Εὐτροπίου, X, 2.

2) Λάμπρου Σπ., Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 200. κ. ἑξ.

3) Διονυσίου Ἁλ. Ρωμ. ἀρχαιολ. III, 44.

4) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος παραχωρηθεῖσα ἡμῖν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ δημοσίευσιν μετὰ τῶν ἀκολούθων ὑ.τ' ἀρ. 151 καὶ 152 ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσείου Φιλιππουπόλεως κ. Τσόντσεφ, τοῦ διενεργήσαντος καὶ τὰς ἐν Χισὰρ ἀνασκαφάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

0,40 καὶ πάχ. 0,04 τοῦ μ. εὑρεθέντος ἐν Χισὰρ παρὰ τῷ βαλανείῳ Χ α β ο ὺ ζ (δεξαμενή).

Ἐκ τῆς πληθύος τῶν συνευρεθέντων τμημάτων τοιούτων ἀνεπιγράφων ἀναγλύφων κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐκεῖ Ρωμαϊκοῦ βαλανείου εἰκάζεται ὅτι ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ ὑπῆρχεν ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, Ν υ μ φ α ῖ ο ν. Τὸ βαλανεῖον ἀποκαλυφθὲν ἦτο vaporalium (ὑπόκαυστον). Ἀπὸ τοῦ γ΄. αἰῶνος.

«. . . . . . . ΣΟ]ΥΡΑ ΥΠΕΡ [Ε]ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΩ[Ν ΙΔΙΩΝ] [ΚΥΡΙΑΙΣ ΝΥΜ]ΦΑΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ»,1) τ. ἔ. [ἡ δεῖνα (θυγάτηρ ἢ γυνὴ) Σο]ύρα ὑπὲρ [ἑ]αυτῆς καὶ τῶν [ἰδίων Κυρίαις Νύμ]φαις εὐχαριστήριον (ἀνέθηκεν).

Λείπει τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναικός· τὸ δὲ Σ ο ύ ρ α εἶναι πτῶσ. γενικῆς, ὀνομ. ὁ Σ ο ύ ρ α καὶ ὁ Σ ο ῦ ρ ι ς, γνήσιον Θρακικὸν ὄνομα.2) Σύνθ. Σ ο υ ρ ι γ έ θ η ς, Σ ο υ ρ ά τ ρ α λ ι ς κτλ.

152

Μονόστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς κεκομμένης ἀριστερόθεν κατὰ τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον, εἰ μὴ πλεῖον, καὶ πλαισιουμένης διὰ ταινίας νῦν, πλ. 0,60 καὶ ὕψ. 0,50 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι κεχαραγμένη ἐν τῷ κάτω μέρει ἐν τῷ βαθυτέρῳ τοῦ πλαισίου τῆς πεδίῳ, ὅπερ εἶναι κενόν. Προέρχεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ τῶν αὐτῶν χρόνων ἢ μεταγενεστέρων κατὰ αἰῶνα.

«. . . . .-ΗΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗΙ ΤΥΧΗ Ε[ΣΤΗΣΕΝ]»3). τ. ἔ.

«. . . . .-ης Διάκονος ἐκ τῶν ἰδίων τῇ Τύχῃ ἔ[στησεν]».

153

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ ὀκτάστιχος Λατινικὴ ἀποτελοῦσα τετράστιχον ἡρωελεγεῖον ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,80 μέτρ., πλ. κατὰ τὴν βάσιν 0,80, ἐν τῷ μέσῳ 0,70 καὶ πάχ. 0,73 τοῦ μ. ἀπολήγοντος εἰς ἀνθέμια κατεστραμμένα. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ὡς στήλης βάθρου ἔμπροσθεν ἦτο πρότερον κεχαραγμένη ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ἧς ἀποξεσθείσης πλὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ κανόνος «Ἀγαθῇ Τύχῃ» καὶ μὴ καλῶς λειανθείσης τῆς

---

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Ἴδε Μ υ ρ τ. Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ ο υ, περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, Θρακικά, τόμ. Δ΄. ἔτος 1933, σελ. 105 ἐν τῇ λ. Σ ο ύ ρ α.

3) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἐπιφανείας ἐχαράχθη ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή, χρησιμοποιηθέντος τοῦ βάθρου διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ εἰς ὃν ἀναφέρεται ἡ ἐπιγραφὴ στρατηγοῦ. Πιθανῶς δὲ ἐχρησιμοποιήθη καὶ αὐτὸς ὁ πρότερος ἀνδριάς, ἀντικατασταθείσης μόνης τῆς κεφαλῆς, ὡς πολλάκις ἐγίνετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθὼς ἀντικατεστάθη καὶ ἡ ἐπιγραφή, ἐξ οὗ καὶ ἡ μὴ καλὴ λείανσις τοῦ πεδίου αὐτῆς.

Τὸ βάθρον ἀνευρέθη εἰς βάθος 2 μέτρων ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους ἐκσκαπτομένου παρὰ τοῖς λειψάνοις τῶν θεμελίων τοῦ ἀνατολικοῦ Ρωμαϊ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κοῦ τῆς κάτω πόλεως τείχους, ἐν ᾧ χώρῳ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο τὸ Ἀσκληπιεῖον, καταστραφὲν κατὰ τὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γότθων πολιορκίαν (251 μ. χ.) ὡς ἐκτὸς τῶν τειχῶν κείμενον. Ἐπέκειτο δὲ ἐπὶ τετραπλεύρου ἑνὸς τετραγ. μέτρου ἐκ γρανίτου πλακὸς πάχ. 0,20 τοῦ μ. Βαθύτερον κατὰ ἓν μέτρον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ βάθρου εὑρέθη τὸ ἔδαφος ἐπεστρωμένον διὰ μεγάλων ἐκ γρανίτου πλακῶν (2×1 τοῦ μ). Ὡσαύτως κατὰ τὰς ἐκσκαφὰς ἀνευρέθησαν καὶ τμήματα τετραπλεύρων μαρμάρων ὑπὲρ τὸ μέτρον, τεμάχια μαρμαρίνου θριγκοῦ καὶ μάρμαρα πεπυρακτωμένα. Ἐκ τῶν παρὰ τῷ βάθρῳ εὑρεθέντων χαλκίνων νομισμάτων τοῦ Λικινίου καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς, ἀρχὴ τοῦ τε-

τάρτου αἰῶνος. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων δύο εἰκόνων φαίνεται ὁ τύπος τοῦ βάθρου καὶ ὁ τῶν γραμμάτων. Ἡ ἐπιγραφὴ κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συλλογέως ἔχει ἐμμέτρως ὧδε:

† Hic est quem cernis equitum peditumque magister,
consul, patricius imperiiq[ue] parens.
Ipse triumphato(r;) rediit nunc victor ab orbe,
gloria Romanis Tubasius Cituis. 1)

Triumphato, ἂν μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίρρημα, ὥσπερ τά: multo, cito, tuto, crebro, necessareo κτλ. δέον ν' ἀναγνωσθῇ triumphato(r) παραληφθέντος ὑπὸ τοῦ χαράκτου τοῦ r ἐξ ἀβλεψίας πρὸ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἑτέρου τοῦ rediit.

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

T u b a s i u s , πρωτοφανές κύριον ὄνομα, ἐκ τοῦ t u b a (;) (σάλπιγξ) πρβλ. tubicen.

C i t u i s , πάντως ἐκ τοῦ c i t u s (cieo-cio)=εὐκίνητος, ταχύς. Ὁ εἰς—i s σχηματισμὸς ἀντὶ εἰς—u s παράδοξος. C i t u i s=celer.

A b o r b e: o r b i s=ἡ οἰκουμένη καὶ αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀφαιρετικὴ αὐτοῦ εἶναι o r b i καὶ οὐχὶ o r b e, τοῦ δὲ u r b s εἶναι u r b e , ὑποθετέον μᾶλλον ὅτι ἐχαράχθη κακῶς o r b e ἀντὶ u r b e , (πρβλ. urbe et orbi). U r b s δὲ ἡ πόλις καὶ ἰδίως ἡ Ρώμη. Ὥστε ὁ Τ. κατὰ ταῦτα κατήγαγε θρίαμβον ἐπανελθὼν ἐκ Ρώμης. Ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει :

«Οὗτος, ὃν βλέπεις, εἶναι ἱππέων καὶ πεζῶν ἄρχων, ὕπατος, πατρίκιος καὶ τοῦ κράτους ὑπήκοος. Ὁ αὐτὸς ἐν θριάμβῳ ἐπανῆλθε τώρᾳ νικητὴς ἐκ τῆς Πόλεως, δόξα εἰς τοὺς Ρωμαίους—ὁ Τουβάσιος Κιτόεις(;)».

Καὶ á peu près ἐν ἀρχαιοπρεπεῖ ἐλεγείῳ :

† Ὃν καθορᾷς πεζῶν τε καὶ ἱππήων ἀγός ἐστι,
πατρίκιος δ', ὕπατος, πειθόμενος βασιλεῖ.
Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμοιο κατῆγε θρίαμβον,
κλεῖος Ρωμαίοις Τουβάσιος Κιτόεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

154

Ἐπιγραφὴ ἑπτάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἄνωθεν, ἐπὶ ἐξ ἀσβεστολίθου στήλης κεκομμένης ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὑψ. ἀριστερόθεν 0,45, πλ. 0,55 καὶ πάχ. 0,50 τοῦ μ. χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ νοτιανατολικοῦ τείχους τῆς κάτω πόλεως, νῦν δὲ ἀποκαλυφθείσης μετὰ τὴν κατάρριψιν τοῦ τείχους. Ἐκ τῶν σῳζομένων ἑπτὰ στίχων πλὴν τοῦ πρώτου κεκομμένου ἐν μέρει καὶ τετριμμένου καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τέλει τετριμμένου, οἱ λοιποὶ ἀναγινώσκονται καλῶς. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,03 τοῦ μ. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ δευτέρου-τρίτου αἰῶνος. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ συλλογέως καὶ συμπλήρωσιν ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει :

«[Ε]ΝΚΡΑΤΙΑΣ ΠΡ[ΟΜΑΧΟΣ ΜΕΓΑΣ;]
ΝΕΙΚΗΣΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΙΕΡΟΥΣ ΕΙΣ . . .
Α ΑΣΤΙΚΟΥΣ ΕΙΣ ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥ-
ΜΕΝΗΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΥ ΜΕΝ ΤΕΣΣΑ-
ΡΑΚΟΝΤΑ ΠΑΛΗΣ ΔΕ ΕΝΝΕΑ
[Υ]ΠΟ ΕΠΙΣΤΑΤΗΝ ΑΥΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ
ΚΥΜΑΙΟΝ. ΕΥΤΥΧΩΣ«

ἤτοι « . . . . [Ἐ]νκρατ(ε)ίας πρ[όμαχος μέγας;] νεικήσας ἀγῶνας ἱεροὺς Ε ἴ σ [ει ;] **α** ἀστικοὺς εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, παγκρατίου μὲν τεσσαρά-

κοντα, πάλης δὲ ἐννέα [ὑ]πὸ ἐπιστάτην Αὐρ(ήλιον Αὐρηλίου) Θεόδωρον Κυμαῖον. Εὐτυχῶς» [1]).

Ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι τετριμμένα δύο ἢ τρία γράμματα, ὧν τὸ πρῶτον ὁμοιάζει πρὸς Ε.

Ἐκ τούτου δύσκολος καθίσταται ἡ συμπλήρωσις τῆς λέξεως, ἥτις προφανῶς εἶναι ὄνομα ἀγώνων. Νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οὗτοι εἶναι ΕΙΣΕΙΑ=Εἴσεια (;) πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἴσιδος, ἥτις γράφεται καὶ Εἶσις;

Συμπλοκὴ γραμμάτων ἀπαντᾷ μόνον μία, ἡ ἐν τῇ λέξει ἐννέα τοῦ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Ἐπιστάτης ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι καὶ βραβεὺς αὐτῶν, ὁ ἐπιστατῶν καὶ δικάζων τοὺς ἀγῶνας[2]).

Ἔκ τε τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς καὶ ἐξ ἄλλης εὑρεθείσης ἐν Τραϊανῇ Αὐγούστῃ καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ ῥωμαιοκρατίας ἐκαλλιεργεῖτο σπουδαίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκῃ ὁ ἀθλητισμός. Εἰς τοῦτο ὁμολογουμένως συνετέλουν καὶ οἱ ἐν Φιλιππουπόλει τελούμενοι ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ της σταδίῳ πανθρακικοὶ ἀγῶνες, τὰ Κενδρείσεια Πύθια. Δυστυχῶς ἄγνωστον παραμένει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ δεινοῦ τούτου Φιλιπποπολίτου παγκρατιαστοῦ, ἐνῷ περιεσώθη ἡμῖν τοῦ Τραϊανέως δεινοῦ δρομέως Φρόντωνος Διοφάνους [3]). Πολλὰ τῶν νομισμάτων τῆς Φιλιππουπόλεως φέρουσιν ἀθλητικὰς παραστάσεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

155

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἀριστερόθεν καὶ κάτωθεν, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου βάθρου ὕψ. νῦν ἀριστερόθεν 0,39—δεξιόθεν 0,24, πλ. 0,45 καὶ πάχ. ἀριστερόθεν 0,25—δεξιόθεν 0,10 τοῦ μ. καὶ τετμημένου κατὰ τὸ μέσον σχεδὸν καθέτως. Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ βάθρου ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὴν τειχοδομίαν τοῦ αὐτοῦ τείχους. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι 0,04 τοῦ μ. Ἡ ἐπιγραφὴ προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡλιογαβάλου 218—222. Κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν καὶ συμπλήρωσιν ὑπὸ τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει:

«[Τ]ΟΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ
[Τ]ΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΠΥΘΙ
ΩΝ ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΩΝ [ΑΥ-
Ρ;] ΣΕΛΑΣΤ[ΗΝ Ο ΤΩΝ]
Φ[ΙΛΙΠΠΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΔΗΜΟΣ. ΕΥΤΥΧΩΣ;]. [3]).

τ. ἔ. «[Τ]ὸν ἀγωνοθέτην τῶν πρώτων Πυθίων Κενδρεισίων [Αὐρ(ήλιον;) Σελάστ[ην ὁ τῶν] Φ[ιλιππουπολειτῶν δῆμος. Εὐτυχῶς]».

---

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος.

2) Σοφοκλέους Ἠλέκτ. 690.— Πλάτωνος, νόμοι, 12,649.

3) Μ. Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἐπιγρ. Τραϊανῆς Αὐγούστης, ἀρ. 20.

῾Ο πρῶτος στίχος ἀπέχει τοῦ ἄνωθι αὐτοῦ κανόνος 0,20 τοῦ μ. Συμπλοκαὶ γραμμάτων ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῶν ΤΗΝ, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ΩΝΠ (τῶν Πυθίων) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν ΩΝ (Πυθίων).

᾿Επειδὴ ἀγωνιστικὰ ὀρειχάλκινα μετάλλια τῶν Φιλιππουπολιτῶν, κοπέντα ἐπὶ τοῦ Καρακάλλα, φέρουσι μόνον τὴν ἐπιγραφὴν «ΠΥΘΙΑ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ἐν Φιλιπποπόλει», ἕτερα δὲ τοιαῦτα κοπέντα ἐπὶ τοῦ ῾Ηλιογαβάλου φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν «ΚΕΝΔΡΕΙΣΙΑ ΠΥΘΙΑ Φιλιππουπόλεως νεωκόρου» [1]), ἕπεται ὅτι οἱ τοπικοὶ ἀγῶνες Κενδρείσεια ἐπὶ τοῦ ῾Ηλιογαβάλου ἡνώθησαν μετὰ τῶν Πυθίων μεταβληθέντες εἰς Πανθρακικούς. ᾿Αγωνοθέτης δὲ τῶν πρώτων τούτων Πυθίων Κενδρεισίων ἀγώνων ἦτο ὁ Σελάστης, εἰς ὃν προφανῶς ὁ τῶν Φιλιππουπολιτῶν δῆμος εὐχαριστῶν ἔστησεν ἀνδριάντα, εἰς τὸ βάθρον οὗτινος ἐχαράχθη ἡ προκειμένη ἐπιγραφή.

᾿Εκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐκφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Σοφίᾳ εὑρεθεῖσα κεκομμένη ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴ «....θίων τῆς πρώτη[ς] τετραετηρίδος κατὰ τὸ δόγμα τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ τοῦ ἱερωτάτου δήμου ἀγωνοθετούντων ᾿Ιουλ(ίου) Φιλοπάππου καὶ Φουλβίου ᾿Αστικοῦ καὶ ᾿Αντωνιανοῦ ᾿Ασιατικοῦ καὶ ᾿Αντωνιανοῦ ᾿Ασκληπιάδου καὶ ᾿Αρρίου Πάππου» [2]) πιθανῶς συμπληροῦται [Κενδρεισίων τῶν Πυ]θίων, διότι τῶν τοιούτων πρώτων εἷς μόνον ἦτο ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς. Δέον λοιπὸν νὰ παραμείνῃ μόνον Πυθίων ἢ νὰ συμπληρωθῇ [᾿Αλεξανδρείων Πυ]θίων, ὧν τῶν πρώτων ἀγωνοθέται ἦσαν οἱ μνημονευόμενοι πέντε πολῖται τῆς Σερδικῆς ἢ τῆς Φιλιππουπόλεως. Τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἀγώνων, κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ὁποίων συνήρχετο εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Θράκης τὸ Κοινὸν Θρᾳκῶν, μετεῖχον πάντες οἱ Θρᾷκες, ἑπομένως ἀγωνοθέται αὐτῶν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι πλὴν τῶν Φιλιππουπολιτῶν καὶ πολῖται καὶ ἄλλων τῆς ἐπαρχίας Θράκης πόλεων, οἷον τῆς Παυταλίας, τῆς Σερδικῆς, τῆς Τραϊανῆς Αὐγούστης.

Τὸ ὄνομα Σελάστης εἶναι ἑλληνικώτατον ἐκ τοῦ σελάω—

---

1) «Πύθια ἐν Φιλιππουπόλει» Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 392, ἀρ. 74. «᾿Αλεξάνδρεια Πύθια» Eckhel, doctrina numorum veterum, II, 43. «Κενδρίσεια Πύθια» αὐτόθι I, σελ. 41 καὶ IV, σελ. 437. Πρβλ. καὶ CIA, τόμ. III, 129. Arch epigr. Mitth. τόμ. XIX, σελ. 231. «Φιλιππόπολις νεωκόρος» Mionnet, description des médailles antiques, I, 417. Suppl. V, 68 κἑξῆς.

2) Dobrousky, Arch. epigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 110, ἀρ. 13 καὶ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 322, ἀρ. 1. Kalinka Denkmäler in Bulgarien, σελ. 99. ἀρ. 102.—Kazarow, Συμβολὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Σοφίας ἱστορίαν, ἀρ. 10.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σ ε λ ά ζ ω (σέλας)· πρβλ. ἐράω—ἐραστὴς—Ἐράστης—γελάω—γελαστὴς—Γελάστης κτλ.

156

Ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ μονόστιχος ἄνωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου κεκομμένου κάτωθεν τῶν θεῶν τῆς ὑγιείας. Τὸ ἀνάγλυφον νῦν ἔχει ὕψ. 0,22, πλ. 0,25 καὶ πάχ. 0,05 τοῦ μ. Ἀριστερόθεν παρίσταται ἡ Ὑγίεια κρατοῦσα τὸν ὄφιν, δεξιόθεν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν ἱματίῳ ἔχων τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὰ κάτω, ἀμφότεροι κατ᾽ ἐνώπιον, ὧν τὰ ἀπὸ τῆς ὀσφύος πρὸς τὰ κάτω εἶναι κεκομμένα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Τελεσφόρος φέρων ἐπὶ κεφαλῆς καυσίαν, οὗ μόνον ἡ κεφαλὴ διασῴζεται. Εὑρέθη κάτωθεν τοῦ λόφου τῶν Σχοινοβατῶν εἰς βάθος ὑπὲρ τὰ τρία μέτρα. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 0,025 τοῦ μ. Συνδεδεμένα γράμματα εἶναι τά: Π Ι Ω Κ· Κατ᾽ ἀνάγνωσίν τοῦ συλλογέως καὶ ἀντιγραφὴν ἡ ἐπιγραφή, ἥτις εἶναι καμπυλοειδής, ἔχει: «ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΚΕ (sic) ΥΓΕΙΑ» [1]), ἤτοι «Κυρίῳ Ἀσκληπιῷ κὲ (sic) Ὑγείᾳ». Πάντως ἐν τῷ κάτω περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου κεχαραγμένον. Τὸ ἀνάγλυφον προέρχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος καὶ εἶναι ἱκανῶς καλῆς τέχνης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

157

Ἐννεάστιχος ἀναθηματικὴ εὐχαριστήριος ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἀπὸ κινδύνου σωτηρίᾳ ἐπὶ μικρᾶς ὀρειχαλκίνης πλακὸς ὕψ. 0,078, πλ. 0,079 καὶ πάχ. 0,01, εὑρεθείσης ἐν Φιλιππουπόλει. Ἡ πλὰξ ἑκατέρωθεν ἔχει λαβίδας, ὧν ἡ δεξιόθεν εἶναι ἐκκεκομένη. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ β΄—γ΄ αἰῶνος.

«Διὶ ὑψί̣σ[τ]ῳ Γ(άϊος) Μά[λ]λιος Ἀγαθόπους ὑπὲρ τῆς τῶν πατρώνων Γ(αΐου) Μα[λ]λίου Ἀκύλου κα(ὶ) Φλαουίας Τιούτης καὶ τέκνων αὐτῶν σωτηρίας καὶ ἑαυτοῦ χαριστήρι(ο)ν» [2]).

Ὁ Kazarow ἀναγινώσκει Μ α ί λ ι ο ς.—Μάλλιος καὶ Μάνλιος, λατ. Mallius καὶ Manlius, σύνηθες οἰκογενειακὸν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ὄνομα. Π ά τ ρ ω ν ἐκ τοῦ λατινικοῦ patronus, ὁ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις π ρ ο σ τ ά τ η ς, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ ἀφιερῶν τὴν ἐπιγραφὴν ἦτο δοῦλός τις ἢ ἀπελεύθερος (libertus), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα του κυρίου του. Τὸ ἐπίθετον Ἀ γ α θ ό π ο υ ς ἐδόθη αὐτῷ, διότι διὰ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του προσεκομίσατο αὐτῷ εὐτυχίαν, εἶχε δηλ.

---

1) Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἀνέκδοτος. Πρβλ. τὴν ὑπ᾽ ἀρ. 74 Συλλογῆς ἐπιγραφῶν Τραϊανῆς Αὐγούστης.

2) Kazarow G. Ἐπετηρὶς Ἐθν. βιβλ. καὶ μουσείου Φιλιππουπόλεως, ἔτ. 1923, σελ. 201, ἀρ. II.

ὡς λέγεται παρ' ἡμῖν, καλὸ ποδαρικό. Τὸ ὄνομα Τιούτη ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ [1]).

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

3

Κατὰ τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ συλλογέως αὐτοψίαν ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς καὶ συμπλήρωσις ἔχει:

Κέλεσος Αὐ[ρ(ηλίου)]
Μακεσᾶτος
ἔστησε, Νέα[ν-
δρος ἀνέστη[σε
[εὐ]χαρι(στήριον)
Κελτο...
Βου...
........»

Ἐν τῇ πέμπτῃ γραμμῇ τὸ ἥμισυ τοῦ πεδίου αὐτῆς εἶναι ἐντελῶς λεῖον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀφείθη κενόν, ἴχνη δὲ διασῴζονται μόνον τῶν γραμμάτων ΕΥ πρὸ τοῦ χαρ (εὐχαριστήριον).

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῆς ἕκτης γραμμῆς στοιχεῖα εἶναι μεγαλύτερα τῶν τῶν προηγουμένων κατὰ 0,01 μ. καὶ διάφορα αὐτῶν κατὰ τὴν γραφήν,

1) Ἴδε ἐπιγρ. ἀρ. 71.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

εἰκάζεται ὅτι ἀρχικῶς ἡ ἐπιγραφὴ κατέληγεν εἰς τὸ <ε ὐ>χ α ρ ι (σ τ ή- ρ ι ο ν), ἐν μεταγενεστέρῳ δὲ χρόνῳ προσετέθησαν τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα πάντως εἶναι ὀνόματα συναναθετῶν, δυσσυμπλήρωτα.

Ἂν ἡ γενομένη συμπλήρωσις εἶναι πιθανή, ὅπερ ἐκ τῆς αὐτοψίας τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ἀμφίβολον, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ τῶν Δακῶν βασιλεὺς Βυρεβίστας μνημονεύεται ἐν ψηφίσματι εὐχαριστηρίῳ τῆς Διονυσοπόλεως, οὐχὶ τῆς Ὀδησσοῦ, πρός τινα τῶν συμπολιτῶν διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν του ὑπηρεσίας καὶ τὸ ἐν αὐτῷ χωρίον τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν βασιλέα ἔχει: «. . .τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα, πρώτου καὶ μεγάλου γεγονότος τῶν ἐπὶ Θράκης βασιλέων καὶ πᾶσαν τήν τε πέραν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τάδε κατεισχηκότος». [1]) Τὸ ὄνομα Μ α κ ε σ ᾶ τ ο ς ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 45 ἐπιγρ.

Συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς 49.

Τὰ ὀνόματα τῶν μετοικησάντων Θρακῶν εἰς τὸ ἱδρυθὲν ἐμπόριον Π ί ζ ο ς [2]).

Στήλη α΄. Κώμης Σ κ ε λ α β ρ ί η ς: [Βύ]ζη[ς] Μουκατράλεος· Δό[λης] Μο[υ]κα[τράλεος], Βειθης Βιάρτου, Δύδης Κέλσου, [Β]ειθ[ᾶ]ς Τάρσου, Μουκάτραλις Ἄθιος, Μουκάτραλις Βειθήους Βόσις, Μουκάτραλις Βείθυος, Μουκάτραλις Μύκος, Αὐλούζενις Τάρσου σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Σ τ ρ α τ ο π ά ρ ω ν: Αὐλούπορις Αὐλουπόρεος, Ζουράζεις Αὐλουζένεος, Μουκά[π]ορις Μουκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Αὐλουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ἐπτήτραλις Αὐλουζένεος, Βεῖθυς Μουκατράλεος, Σάλας Μουκατράλεος, Βεῖθυς Ἑπτητράλεος, Ἕπτενις Κρήσκεντος, Κότυς Καρώσσου, Μουκάτραλις Ρυμητάλκου, Μουκάτραλις Ἑπτένεος, Μουκάτραλις Σπαρτόκου, Μουκάτραλις Βύζου, Μουκάτραλις Ἑβρ[έ]νεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Μουκατράλεος, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Σίδμους Βύζου, Ἑπτήτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Κ ρ α σ α λ ο π ά ρ ω ν: Αὐλούζενις Β[ρ]ειζένε(ος), Αὐλούζενις Διβείθυος, Αὐλούζενις Μουκαπόρε(ος), Ἑπτή[π]ορις Μουκατράλεος, Μουκάπορις Ἀντιόχου, Μουκαβίθυρις Δισύρου σὺν ἀδελφοῖς, Βρινκάζεις Ἑπταικένθου, Βρινκάζεις Αὐλουζένεος, Βρείζενις Βείθυος, Γίλπυρις Δυτουτράλεος, Σεθείλας Βρειζένεος, Διασκούπορις Βρειζένεος, Βεῖθυς Διβείθυος, Ἑπταίκε[ν]θος [Μ]ουκατράλε[ος], Μουκάτραλις Μουκα[π]όρεος, Μουκάπορις Μο[υ]κατράλεος, Μουκάπορις

---

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 86, ἀρ. 95.

2) J i r e c e k, Archeol epigr. Mittheil, X, 95.—D u m o n t - H o m o l l e αὐτόθι, σελ. 347, ἀρ. 61.—D o b r o u s k y, Sbornik, XII, σελ. 250, ἀρ. 29 καὶ Bulletin de corresp. Hellen. ἔτ. 1896, σελ. 374 κέξ. πίναξ XII—XIII, Seure, Bull. de corr. Hell. ἔτ. 1898, σελ. 180 κέξ. πίν. II. D i t t e n b e r g e r Sylloge inscr. Graec. ἔκδ. II, ἀρ. 932. C a g n a t, inscr. gr. τόμ. I, σελ. 251, ἀρ. 766. K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarin, σελ. 29 κέξ. ἀρ. 34.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βείθυος, Μουκάπ[π]ορις Δορζένθου, Σαβεῖνος Σαβείνου, Σοῦρις Αὐλουζένεος, Σεκοῦνδος Μουκατράλεος, Σοῦρις Βρινκαζέρεος σὺν ἀδελφῷ.

Στήλη Β΄. Κώμης Σκεπτῶν: Κέλσος Δαληπόρεος, Μουκάτραλις Βόσεος, Μο[υ]κ[άτραλ]ις......, Σκαυριανὸς Σκα[υρ]ιανοῦ, Δυτούπορις Βεσσοδένθου, Σοῦρις Δολήους Παντᾶς σὺν ἀδελφῷ. Κώμης Γελουπάρων: Αὔ[λ]ούζενις Αὐλουζ[έν]εος, Δυτούτραλις Βε[ί]θυος, Μουκάτραλις Μο[υ]κατράλε(ος), Μουκάτραλις Σαθήους, Μουκάτραλις Βείθυος, Μουκάτραλις Διασκουπόρεως <M> Μουκάτραλις Αὐλουζέ[ν]εο[ς], [Δ]ιασκούπορις Βρινκα[ζ]έ[ρεος].—αρακων, Δ[ιο]μ[ήδ]η[ς] Δ[ι]ομήδους, [Μ]ο[υ]κ[άπ]ορις Δ[ρ]ένεος, Φλ(άβιος) Μ..[σ]κ[έ;]της. Κώ[μ]ης Κουρπίσου: Μουκάπορις Βείθυο[ς], Βρασήτραλις Μουκατράλεο[ς], Μουκάτραλις Βρειζένεος, Μουκάτ[ρ]αλις Βείθυος, Μουκάτραλις Μουκατράλεος. Κώμης Βαζοπάρων: Βεῖθυς Τήρου, Βαστοκείλ[α]ς Βείθυος, Δυ[τ]ούτρα[λ]ις Βειθυτρ[ά]λε[ος], Δια[σκ]ούπορις Μο[υ]κ[απ]όρεος, Δυτο[ύτρα]λις Δυτουτράλεος, Δημ[ο]σθένης Τήρου, Δριν[σ]είστας Β[ρ]ινκαζέρεος Ἑρμογένης, Δυτούτραλις Σάλου Σ....., Κέλσος Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Βρειζένεος, Μουκάτρ[α]λις Διασκουπόρεος, Μουκά[τρα]λις Δαληζάλεος, Μουκάτρ[α]λις Σάλου, Μουκάτραλις Δυτουτρ[άλε]ος, [Μ]ουκ[ια]νὸς [Μαρ]κέλλου, Ἑπτήπορις Δυτουτράλεος, [Σ]άλα[ς] Δεσοδένθου, Σάλας Κέ[λ]σου, Τήρης Μουκατράλεος, Αὐ[ρή]λιος Μουκατράλεος, Αὐ[λ]ού[ζ]εν[ις Μ]ουκα[τράλεος], Μουκάτραλις Αὐλουζ[έ]νεος, [Ἀττικό]ς Δυτουτράλεος, Βε[ίθ]υ[ρις]...ρ[σ..λ]ου, Βεῖθυς Βρινκαζέ[ρ]εος, Βρινκάζερις Δολήους, Βουργεῖλος Βείθυος, Βεῖθυς Βειθυτράλεος, Δυτούτραλις Δολήους Τραζυρέσης

Στήλη γ΄. Γενικείλας Αὐλοτράλε[ος], Δυτούτραλις Διασκουπόρεος, Δόλης Σαλ[ουτρ;]άλεος,... σας.... ιστ[ου], Δόλης...., Επτήτραλις Δολήους, Διο[ύπορ]ις Σάλου, Δόλης Αὐλουτράλεος, Δρινσίστας Διουκείλου, Ἑπτήτραλις Βειθυκείλου, Ἑπτήπορις...κάδου, Κάστωρ Αὐλουζένεος, Κέλσος Δρ[ινσίσ]του, Κέλσος Σάλου [σ]ὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Γε[μ]..ε[ί]λου, Μουκάτραλις Βρινκαζέρεος, Μουκάτραλις Δολήους, Μουκάτρ[αλ]ις Δα(λ)η[τρ]άλεος Π. . .ος, Μουκάτραλις Διασκουπόρεος, Μουκάτραλις Βρειζένεος, Μου. . . . . Μουκατράλεος σὺν ἀδελφῷ, Μουκάτραλις Δ[ίου;]τ[ρά]λεος], [Μουκάτρα]λις Δυτουπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαπόρεος, Μουκάτραλις Μουκαζάλεος, Μο[υκάπ]ορις Μουκ[απόρε]ος, Μουκάτραλις Σε[ύ]θου, Μουκάτραλις [Βείθ]υος, Μουκάτραλις Δ[υτουτρ]άλεος, Μουκάτραλις Διο[υπό]ρεος, Μουκάπορις Μουκαπό[ρε]ος κληρ(ονόμος) Ρουστίκου Βείθυος, Σάλας Δολήους, Σκέλης Διασκένθου, Σκ[έ]λης Δολήους, Σεύθης Δ[α]λητράλεος, Ταρσᾶς Βρινκαζέρεος, Τήρης Βεσοδένθου σὺν ἀδελφῷ, Τήρης Κέλσου, Ταρσᾶς Μουκατράλεος, Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ήλιος) Ἀβίδιος Τίτος, Δόλης Δρινσίσ[του], Μουκάτραλις Δ[ολή]ους, Σάλας Μουκαπόρεος, Σκέλης Κέλσου, Δυτούτραλις Δυτουτράλ(εος). Κώμης [Σ]τρουνείλου: Ἰούλις

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δαλ<τ>ητράλεος, Μουκιανὸς Δ[ιβρει;]ζένει(ος), Σκ[έ]λης Σκύθου, Θύλης Ἀπολλοδώρου, Φίλιππος Φιλίππου, Δυτούτραλις Μουκατράλεος Ἐφ-[έτης]. Κώμης Β ο υ σ ι π ά ρ ω ν : Μουκάτραλις Μουκατράλεος.

Στήλη δ΄. Ο[ἱ πρ]ῶτοι οἰκήτορες: Ἀρχέλαος Ἀκύλου, Ἀντώνιος Ἀντωνίου, Γ(άιος) Οὐαλέριος Ροῦφος, Μουκιανὸς Μουκαπόρεος, Μουκιανὸς Ἀκύλου, Οὐ[ά]λης Οὐάλεντος, [Οὐα]λέ[ριος Ροῦ]φος Σκου[σσέ;]ους, Ρουφᾶς Στ[εφάνο]υ, Φλ(άβιος) Μουκιανός».

Εἶτα ἀκολουθεῖ τὸ edictum τοῦ ἀντιστρατήγου.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ διαπιστοῖ τὸν συντελεσθέντα ἤδη κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα ἐξελληνισμὸν τῆς ἐπαρχίας Θράκης. Διότι ἀναμφιβόλως αἱ μνημονευόμεναι 9 Θρᾳκικαὶ κῶμαι (Βαζόπαρα, Βουσίπαρα, Γαλούπαρα, Κρασαλόπαρα, Στρατόπαρα, Κούρπισον, Σκέπται, Στρουνεῖλον καὶ Σκελαβρία), ἐξ ὧν συνῳκίσθη τὸ ἐμπόριον, ἐν ᾧ ἀκριβῶς ἡ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως στρατιωτικὴ ὁδὸς διεκλαδίζετο πρὸς τὴν Τραϊανὴν καὶ πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔκειντο μεταξὺ Φιλιππουπόλεως καὶ Τραϊανῆς. Ἐκ τῶν ἀναγεγραμμένων 165 μετοίκων οἱ πλείονες φέρουσι γνήσια Θρᾳκικὰ κύρια καὶ πατρωνυμικὰ ὀνόματα ἐξελληνισμένα γραμματικῶς, ὀλιγώτεροι δὲ Θρᾳκικὰ μεθ' Ἑλληνικῶν ἢ Λατινικῶν πατρωνυμικῶν καὶ τἀνάπαλιν καὶ μόνον 7 πλήρη Λατινικὰ καὶ 5 Ἑλληνικὰ καὶ τούτων οἱ 8 ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν 9 οἰκήτορες. Ὁ παρατιθέμενος ἀνωτέρω ἀλφαβητικὸς κατάλογος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κυρίων καὶ πατρωνυμικῶν δεικνύει τὴν κατὰ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον (ἐν ἀρχῇ) αἰῶνα ἀψευδῆ χρῆσιν τῶν παρὰ τοῖς Θραξὶ τῆς ἐπαρχίας Θράκης (τῆς ὑπαίθρου χώρας) ὀνομάτων. Ταῦτα ἦσαν:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

α΄.) Θ ρ ᾳ κ ι κ ά : Αὐλούζενις, Αὐλούπορις, Βαστοκείλας, Βειθᾶς, Βεῖθυς, Βείθυρις, Βειθύκελος, Βειθύτραλις, Βεσσοδένθης, Βουργεῖλος (ἐκ τοῦ Γερμ. Burgus), Βρασήτραλις, Βρείζενις, Βρινκάνζερις, Γελύπυρις, Γενικείλας, Δαλήζαλις, Δαλήπορις, Δαλήτραλις, Δεροδένθης, Διασκούπορις, Διάσκενθος, Δίβειθυς, Διβρείζενις, Διοκείλας, Διούπορις, Διούτραλις, Δίσυρος, Δορζένθης, Δρένιος, Δρινσείστας, Δύδης, Δυτούπορις, Δυτούτραλις, Ἔβρενις, Ἑπταίκενθος, Ἔπτενις, Ἑπτήπορις, Ἑπτήτραλις, Ζουράζεις, Θύλης, Κότυς, Ροιμητάλκης.

β΄.) Θ ρ ᾳ κ ο ε λ λ η ν ι κ ά : Ἄθυς, Βίαρτος, Βόσις, Βύζης, Δόλης Δῖνις, Κάρωσσος, Σκέλης, Ταρσᾶς, Τάρσος.

γ΄.) Ἑ λ λ η ν ι κ ά : Ἀντίοχος, Ἀπολλόδωρος, Ἀρχέλαος, Ἀττικός, Δημοσθένης, Διομήδης, Ἑρμογένης, Ἐφέτης, Κάστωρ, Παντᾶς, Στέφανος, Φίλιππος.

δ΄.) Λ α τ ι ν ι κ ά : Ἀβίδιος, Ἀκύλας, Ἀντώνιος, Αὐρήλιος, Γάιος, Ἰούλις, Κέλσος, Κρῆσκενς, Μάρκελλος, Μᾶρκος, Μουκιανός, Οὐαλέριος,

Οὐάλης, Ρούστικος, Ρούφας, Ροῦφος, Σαβεῖνος, Σεκοῦνδος, Σκαυριανός, Τῖτος, Φλάβιος.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 153 ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τοῦ ἐν Βιέννῃ πανεπιστημίου Egger, εἰς ὃν ὑπεβλήθη ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐπιγραφὴ μετὰ τῆς φωτογραφίας της, ὥς μοι ἀνεκοινώθη, προσκρούων προφανῶς εἰς τὰ τὸ πρῶτον ἀπαντῶντα κύρια ὀνόματα Tubasius καὶ Cituis καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοιούτου ἱστορικοῦ προσώπου, εἰ καὶ συγκροτουμένου τότε τοῦ στρατοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐκ παντοδαπῶν ἀνδρῶν καὶ δὴ Γότθων, Ἐρούλων καὶ ἄλλων ἐνδέχεται τὰ ὀνόματα νὰ εἶναι ξενικὰ μετεσχηματισμένα λατινιστί, ἀναγινώσκει τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τελευταίου πενταμέτρου τοῦ ἐπιγράμματος στίχου ἀντὶ τοῦ TUBASIUS CITUIS—TU BASILIÇCE TUIS.

Ὑπολαμβάνει δηλ. τὸ U τοῦ Tubasius ὡς τὰ γράμματα LI ἡνωμένα καὶ τὸ I τοῦ Cituis ὡς E, καίπερ τῆς τῶν γραμμάτων χαράξεως μὴ βοηθούσης εἰς τοῦτο. Διότι τὸ U οὐδαμῶς διαφέρει τοῦ ἐν ταῖς ἄλλαις λέξεσιν ἐννεάκις κεχαραγμένου, τὸ δὲ I ἂν ἦτο E, ἔδει νὰ ἔχῃ καὶ τὰς τρεῖς του ὁριζοντίας κεραίας ἰσομεγέθεις, ὡς ἔχει αὐτὰς δωδεκάκις, ὅπου ἀπαντᾷ, ἐνῷ αἱ ἑκατέρωθεν κεραῖαι του εἶναι μικραὶ ὡς αἱ τοῦ I πανταχοῦ, ἴχνος δὲ οὐδὲν τῆς μέσης διαφαίνεται. Οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποληφθῇ ὅτι ὁ χαράκτης ἀντὶ κεφαλαίου E ἐχάραξε μικρὸν e, διότι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κάθετος γραμμὴ ἔδει νὰ εἶναι καμπυλοειδὴς ὡς ἡ τοῦ C, ἀφ' ἑτέρου δὲ λείπει ἡ κατερχομένη ἄνωθεν καμπύλη καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς καθέτου καταλήγουσα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπολαμβανόμενα ὡς ἡνωμένα γράμματα LI εἶναι ἰσοϋψῆ, ἐνῷ ἔδει τὸ ἕτερον αὐτῶν ὡς ἀλλαχοῦ νὰ εἶναι ἢ μικρότερον ἢ μεγαλύτερον.

Ἐν τοιαύτῃ ἀναγνώσει οἱ μὲν πρῶτοι τρεῖς στίχοι ἀπευθύνονται ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ πρὸς τὸν θεατήν, ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς τὸν ἀνδριαντοποιηθέντα, ὅπερ παράδοξον. Ὡσαύτως καὶ ἡ προσωνυμία τῶν Ρωμαίων διὰ τοῦ tui (= σοὶ) φαίνεταί μοι ἀπροσδιόνυσος τιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, διότι οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἦσαν ὑπήκοοι τοῦ ἐξυμνουμένου στρατηγοῦ, ὅστις ἦτο πατρίκιος καὶ ὕπατος μόνον. Ἂν ἦτο τοὐλάχιστον οὗτος imperator (αὐτοκράτωρ ἢ βασιλεύς), ἴσως τὸ tuis Romanis (= τοῖς σοῖς Ρωμαίοις) θὰ εἶχε τὸν τόπον του. Διότι ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις συνεκέντρου ἐν ἑαυτῷ πάσας τοῦ κράτους τὰς ἐξουσίας, ἦτο δυνατὸν νὰ θεωρῇ καὶ νὰ καλῇ τοὺς ὑπηκόους του Ρ ω μ α ί ο υ ς τ ο υ καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὡσαύτως νὰ θεωρῶνται ἰ δ ι κ ο ί τ ο υ, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ στρατηγός, ὅστις ἦτο ὑπήκοος τοῦ κράτους (imperii parens).

Ὁπωσδήποτε, ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἢ ἡ εἰκασία τοῦ καθηγητοῦ εἶναι πιθανή, τοῦ μὲν λιθοξόου κακῶς χαράξαντος τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ματα, τοῦ δὲ ἐπιγραμματοποιοῦ ποιητικῇ ἀδείᾳ καλέσαντος τοὺς Ρωμαίους κτῆμα τοῦ ἐξυμνουμένου στρατηγοῦ, ὁ ἀναγινωσκόμενος Β α σ ι λ ί σ κ ο ς εἶναι πάντως ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτοκρατε΄ρας Βηρίνης, συζύγου τοῦ Λέοντος Αου. Οὗτος πράγματι ἦτο πατρίκιος καὶ τῷ 465 ἠξιώθη τῆς ὑπατείας μετ' ἐπιτυχεῖς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Γότθων ἐν Θρᾴκῃ. Ἐκ τούτου καθορίζεται καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐπιγράμματος μετὰ δηλ. τὸ 465 καὶ πρὸ τοῦ 468, ὁπότε ὡς γενικὸς ἀρχιστράτηγος ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὸν κατὰ τὸν Βανδάλων Ἀφρικανικὸν πόλεμον. Τὰ τοῦ βίου τθῦ φιλοδόξου καὶ ἀνικάνου τούτου ἀνδρὸς εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας. Σφετερισθεὶς τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος τῷ 476 δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτὴν πλέον τοῦ εἰκοσαμήνου, ἀνακαταλαβόντος δὲ αὐτὴν τοῦ Ζήνωνος ἐξωρίσθη εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἀπέθανε τῷ 477 [1]).

Ἐπειδὴ ὁ Βασιλίσκος δὲν ἐστράτευσεν εἰς Ρώμην (urbs), τὸ ab orbe κακῶς ἐχαράχθη ἀντὶ τοῦ ab orbi (= ἀπὸ τῆς ἐπικρατείας, ἀπό τινος τῆς ἐπικρατείας τόπου) καὶ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ ab urbe (= ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τῆς Ρώμης), ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὴν ἡμετέραν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγνωσιν.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καθηγητοῦ τὸ ἐπίγραμμα ἑλληνιστὶ ἔχει ᾧδέ πως·

† Ὃν καθορᾷς πεζῶν τε καὶ ἱππείων ἀγός ἐστι,
πατρίκιος δ' ὕπατος, πειθόμενος βασιλεῖ.
Νῦν ἐπὶ νείκαις ἐκ πολέμου κατῆγε θρίαμβον
Κλεῖος Ρωμαίοις, Σὺ Βασιλίσκε, τεοῖς.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

1) Ἴδε, Λ ά μ π ρ ο υ Σ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ'. σελ. 470 κέξ.— Τὸ προτασσόμενον τοῦ σταυροῦ σημεῖον δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι χριστιανική.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τ. 2. 1936
ν. 413

ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τῆς ὑπ' ἀρ. 154 ἐν σελ. 191 τοῦ παρόντος τόμου ἐπιγραφῆς τὰ τέσσαρα τελευταῖα γράμματα τῆς δευτέρας γραμμῆς ἀναγνωστέα: ΕΙΣΕ καὶ τὸ πρῶτον τῆς τρίτης γραμμῆς Λ, ἀντὶ τῆς δοθείσης ἐσφαλμένης ἀναγνώσεως ΕΙΣΕΙΑ (;). Ὅθεν ἀναγνωστέα ἡ λ. ΕΙΣΕΛΑΣΤΙΚΟΥΣ. Ἀγῶνες εἰσελαστικοί, Λατινιστὶ ludi iselastici (Plin. Ep. 10, 118) = οἱ ἀνήκοντες εἰς εἰσέλασιν: ἐκ τοῦ ρ. εἰσελαύνειν = ἐν πομπῇ θριάμβου εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν πόλιν· πρβλ. «ἔτι δὲ τὸν θρίαμβον

εἰσήλασε» (Πλουτάρχου, Μάριος, 12). Τὸ ἐπίθετον εὔχρηστον ἐπὶ Ρωμαιοκρατίας διὰ τοὺς ἀγῶνας, ὧν ὁ νικητὴς ἐπιστρέφων εἰς τὴν γενέτειραν εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν ἐν πομπῇ θριάμβου, ὥσπερ οἱ τελοῦντες θρίαμβον Ρωμαῖοι στρατηγοί. Ἀγῶνες συνεπαγόμενοι τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ.

К. М. А.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ. 15 Ἡ παραπομπὴ εἰς ἐπιγραφὴν Σελ. 16 ἀντὶ 14.
Σελ. 117 σειρὰ 10 ἀνάγνωθι ἀντὶ radua ἀνάγν. ardua.
Σελ. 230 ἀντὶ Ἀνδριανουπόλει ἀνάγνωθι Ἀδριανουπόλει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ